Samling af Afgørelser

DOMSTOLENS DOM (Fjerde Afdeling)

4. februar 2016*

»Præjudiciel forelæggelse — formaliteten — dumping — import af fodtøj med overdel af læder med oprindelse i Kina og Vietnam — gyldigheden af forordning (EF) nr. 1472/2006 og af gennemførelsesforordning (EU) nr. 1294/2009 — WTO's antidumpingaftale — forordning (EF) nr. 384/96 — artikel 2, stk. 7 — konstatering af dumping — indførsel fra lande uden markedsøkonomi — anmodninger om opnåelse af status som selskab, der opererer på markedsøkonomiske vilkår — frist — artikel 9, stk. 5 og 6 — anmodninger om individuel behandling — artikel 17 — stikprøver — artikel 3, stk. 1, 5 og 6, artikel 4, stk. 1, og artikel 5, stk. 4 — EU-erhvervsgrenens samarbejde — artikel 3, stk. 2 og 7 — konstatering af skade — andre kendte faktorer — EF-toldkodeks — artikel 236, stk. 1 og 2 — godtgørelse af told, der ikke er skyldig efter lovgivningen — frist — hændelige omstændigheder eller force majeure — ugyldighed af en forordning, hvorved der er indført antidumpingtold«

I de forenede sager C-659/13 og C-34/14,

angående anmodninger om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 267 TEUF, indgivet af First-tier Tribunal (Tax Chamber) (ret i første instans (afdelingen for sager om skatter og afgifter), Det Forenede Kongerige) og af Finanzgericht München (domstol i skatte- og afgiftsretlige sager i München, Tyskland) ved afgørelser af 9. december 2013 og 24. oktober 2013, indgået til Domstolen henholdsvis den 13. december 2013 og den 24. januar 2014, i sagerne:

C & J Clark International Ltd

mod

The Commissioners for Her Majesty's Revenue & Customs (C-659/13),

og

Puma SE

mod

Hauptzollamt Nürnberg (C-34/14),

har

DOMSTOLEN (Fjerde Afdeling)

sammensat af formanden for Tredje Afdeling, L. Bay Larsen, som fungerende formand for Fjerde Afdeling, og dommerne J. Malenovský (refererende dommer), M. Safjan, A. Prechal og K. Jürimäe,

* Processprog: tysk og engelsk.

generaladvokat: Y. Bot

justitssekretær: ekspeditionssekretær L. Hewlett,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 8. juli 2015,

efter at der er afgivet indlæg af:

— C & J Clark International Ltd ved advocaten A. Willems, S. De-Knop, S. Mourabit og J. Charles

— Puma SE ved Rechtsanwalt K. von Brocke og advocaten E. Vermulst, J. Sud og S. Van Cutsem

— Rådet for Den Europæiske Union ved S. Boelaert og B. Driessen, som befuldmægtigede, bistået af solicitor B. O'Connor og avocat S. Gubel

— Europa-Kommissionen ved L. Armati, L. Grønfeldt og T. Maxian Rusche, som befuldmægtigede,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 17. september 2015,

afsagt følgende

Dom

1 Anmodningerne om præjudiciel afgørelse vedrører gyldigheden og fortolkningen af Rådets forordning (EF) nr. 1472/2006 af 5. oktober 2006 om indførelse af en endelig antidumpingtold og endelig opkrævning af den midlertidige told på importen af visse typer af fodtøj med overdel af læder med oprindelse i Folkerepublikken Kina og Vietnam (EUT L 275, s. 1, herefter »den endelige forordning«) og af Rådets gennemførelsesforordning (EU) nr. 1294/2009 af 22. december 2009 om indførelse af en endelig antidumpingtold på importen af visse typer fodtøj med overdel af læder med oprindelse i Vietnam og i Folkerepublikken Kina som udvidet til også at omfatte import af visse typer fodtøj med overdel af læder afsendt fra Macao SAR, uanset om den er angivet med oprindelse i Macao SAR eller ej, som følge af en udløbsundersøgelse i henhold til artikel 11, stk. 2, i Rådets forordning (EF) nr. 384/96 (EUT L 352, s. 1, herefter »forordningen om forlængelse« og, sammen med den endelige forordning, »de omtvistede forordninger«), samt fortolkningen af artikel 236 i Rådets forordning (EØF) nr. 2913/92 af 12. oktober 1992 om indførelse af en EF-toldkodeks (EFT L 302, s. 1, herefter »toldkodeksen«).

2 Disse anmodninger er indgivet i forbindelse med to sager, der føres dels mellem C & J Clark International Ltd (herefter »Clark«) og Commissioners for Her Majesty's Revenue and Customs (skatte- og toldforvaltningen i Det Forenede Kongerige), dels mellem Puma SE (herefter »Puma«) og Hauptzollamt Nürnberg (hovedtoldkontoret i Nürnberg), vedrørende den antidumpingtold, som Clark og Puma har betalt i henhold til de omtvistede forordninger i forbindelse med import af fodtøj med overdel af læder til Den Europæiske Union.

Retsforskrifter

International ret

3 Ved Rådets afgørelse 94/800/EF af 22. december 1994 om indgåelse på Det Europæiske Fællesskabs vegne af de aftaler, der er resultatet af de multilaterale forhandlinger i Uruguay-rundens regi (1986-1994), for så vidt angår de områder, der hører under Fællesskabets kompetence (EFT L 336, s. 1), godkendte Rådet for Den Europæiske Union overenskomsten om oprettelse af

Verdenshandelsorganisationen (WTO), som blev undertegnet i Marrakech den 15. april 1994, samt de aftaler, der er opført i bilag 1-3 til denne overenskomst (herefter under ét »WTO-aftalerne«), iblandt hvilke indgår aftalen om anvendelsen af artikel VI i den almindelige overenskomst om told og udenrigshandel af 1994 (EFT 1994 L 336, s. 103, herefter »WTO's antidumpingaftale«).

4 Artikel 6.10 i WTO's antidumpingaftale bestemmer følgende:

»Myndighederne fastsætter som regel en individuel dumpingmargen for hver af de berørte eksportører eller producenter af den vare, der er omfattet af undersøgelsen. I tilfælde, hvor antallet af eksportører, producenter, importører eller varetyper er så stort, at det er praktisk umuligt at fastsætte en sådan margen, kan myndighederne begrænse deres undersøgelse til enten at omfatte et rimeligt antal interesserede parter eller varer ved anvendelse af statistisk gyldige stikprøver baseret på oplysninger, som myndighederne er i besiddelse af på tidspunktet for udvælgelsen, eller den størst mulige andel af de eksporterede mængder fra det pågældende land, som med rimelighed kan undersøges.«

5 Denne aftales artikel 9.2 har følgende ordlyd:

»Når antidumpingtold pålægges en bestemt vare, opkræves denne antidumpingtold i hvert enkelt tilfælde med en passende sats uden forskelsbehandling for al indførsel af den pågældende vare, for hvilken der er konstateret dumping og deraf følgende skade, med undtagelse af indførsel hidrørende fra leverandører, der i henhold til bestemmelserne i denne aftale har afgivet pristilsagn, som er blevet godtaget. Myndighederne oplyser navnet på leverandøren eller leverandørerne af den pågældende vare. Er der imidlertid tale om mange leverandører fra samme land, og vil det ikke være praktisk muligt at oplyse navnene på dem alle, kan myndighederne anføre navnet på det pågældende leverandørland. Er der tale om mange leverandører fra mere end ét land, kan myndighederne enten oplyse navnene på dem alle eller, hvis dette ikke er praktisk muligt, på alle de berørte leverandørlande.«

EU-retten

Toldkodeksen

6 Toldkodeksens artikel 236 fastsætter følgende:

»1. Godtgørelse af import- eller eksportafgifter ydes, hvis det godtgøres, at det pågældende beløb på betalingstidspunktet ikke var skyldigt efter lovgivningen [...]

[…]

2. Godtgørelse af eller fritagelse for import- eller eksportafgifter indrømmes, hvis der fremsættes anmodning herom over for det paagældende toldsted inden tre år regnet fra datoen for underretning af debitor om de pågældende afgifter.

Denne frist forlænges, hvis debitor godtgør, at han har været forhindret i at indgive anmodning herom inden for den nævnte frist som følge af hændelige omstændigheder eller force majeure.

[...]«

Forordning nr. 384/96

7 På tidspunktet for de faktiske omstændigheder, der ligger til grund for tvisterne i hovedsagen, var EU's vedtagelse af antidumpingforanstaltninger reguleret af Rådets forordning (EF) nr. 384/96 af 22. december 1995 om beskyttelse mod dumpingimport fra lande, der ikke er medlemmer af Det

Europæiske Fællesskab (EFT 1996 L 56, s. 1, og berigtigelse i EFT 1999 L 94, s. 27), som ændret ved Rådets forordning (EF) nr. 461/2004 af 8. marts 2004 (EUT L 77, s. 12, herefter »forordning nr. 384/96«).

8 Artikel 1 i forordning nr. 384/96 med overskriften »Principper« bestemte følgende i stk. 1 og 2:

»1. En antidumpingtold kan opkræves for enhver dumpingvare, når en sådan vare ved overgang til fri omsætning i [Unionen] forvolder skade.

2. En vare anses for at være en dumpingvare, hvis dens eksportpris ved salg til [Unionen] er lavere end den sammenlignelige pris for samme vare i normal handel, som er konstateret i eksportlandet.«

9 Denne forordnings artikel 2 med overskriften »Konstatering af dumping« fastlagde i stk. 1-6 almindelige regler om fastsættelsen af en vares normale værdi. Denne artikel bestemte bl.a. i stk. 1, at en sådan værdi »normalt [fastsattes] på grundlag af de priser, der [var] betalt eller [skulle] betales i normal handel af uafhængige kunder i eksportlandet.«

10 Den nævnte forordnings artikel 2, stk. 7, bestemte følgende:

»a) Ved indførsel fra lande uden markedsøkonomi […] fastsættes den normale værdi på grundlag af prisen eller den beregnede værdi i et tredjeland med markedsøkonomi eller prisen ved salg fra et sådant tredjeland til andre lande, herunder [Unionen], eller, hvis dette ikke er muligt, på ethvert andet rimeligt grundlag, herunder den pris, der faktisk er betalt eller skal betales i [Unionen] for samme vare, om nødvendigt justeret for at indregne en rimelig fortjenstmargen.

[...]

b) I forbindelse med antidumpingundersøgelser vedrørende indførsel fra Folkerepublikken Kina, […] Vietnam […] og lande uden markedsøkonomi, som er medlemmer af WTO på datoen for indledningen af undersøgelsen, fastsættes den normale værdi i overensstemmelse med stk. 1 til 6, hvis det på grundlag af velbegrundede krav herom fra en eller flere producenter, der er omfattet af undersøgelsen, og i overensstemmelse med kriterierne og procedurerne i litra c) er påvist, at de markedsøkonomiske principper er fremherskende for denne producent eller disse producenter med hensyn til fremstilling og salg af den berørte samme vare. Hvis dette ikke er tilfældet, finder reglerne i litra a) anvendelse.

c) Et krav i henhold til litra b) skal fremsættes skriftligt og indeholde tilstrækkelige beviser for, at producenten driver virksomhed under markedsøkonomiske vilkår, dvs. at

[...]

Det skal efter høring af Det Rådgivende Udvalg, og efter at [EU]-industrien har haft lejlighed til at udtale sig, afgøres, om producenten opfylder ovennævnte kriterier inden tre måneder efter iværksættelsen af undersøgelsen. Denne afgørelse er gyldig i hele undersøgelsesperioden.«

11 Samme forordnings artikel 3 med overskriften »Konstatering af skade« fastsatte følgende i stk. 1, 2 og 5-7:

»1. I denne forordning forstås ved »skade«, når ikke andet er bestemt, væsentlig skade for en erhvervsgren i [Unionen], trussel om væsentlig skade for en erhvervsgren i [Unionen] eller væsentlig forsinkelse i forbindelse med oprettelsen af en sådan erhvervsgren; »skade« fortolkes i overensstemmelse med denne artikel.

2. En konstatering af, om der foreligger skade, baseres på positivt bevismateriale og indebærer en objektiv undersøgelse både af a) omfanget af dumpingimporten og dennes indvirkning på prisen på samme vare på markedet i [Unionen], og b) denne indførsels følgevirkninger for den pågældende erhvervsgren i [Unionen].

[...]

5. Undersøgelsen af virkningerne af dumpingimporten for den pågældende erhvervsgren i [Unionen] skal omfatte en vurdering af alle relevante økonomiske faktorer og forhold, der har indflydelse på denne erhvervsgrens situation [...]

6. Det skal på grundlag af alle de relevante beviser, der er fremlagt i forbindelse med stk. 2, påvises, at dumpingimporten forvolder skade som defineret i denne forordning. Dette indebærer specielt en påvisning af, at de mængder og/eller priser, der er fastlagt i henhold til stk. 3, er årsag til de følgevirkninger for en erhvervsgren i [Unionen], som er omhandlet i stk. 5, og at følgevirkningerne er væsentlige.

7. Der foretages også en undersøgelse af andre kendte faktorer end dumpingimporten, som samtidig skader den pågældende erhvervsgren i [Unionen], for at sikre, at skade, der forvoldes af sådanne andre faktorer, ikke tilskrives dumpingimporten i henhold til stk. 6. Faktorer, der kan tages hensyn til i den forbindelse, indbefatter bl.a. mængde og priser for så vidt angår importvarer, som ikke sælges til dumpingpriser, nedgang i efterspørgslen eller ændringer i forbrugsmønstret, restriktiv handelspraksis og konkurrence mellem producenter i tredjelande og producenter i [Unionen], den teknologiske udvikling samt [EU]-erhvervsgrenens eksportresultater og produktivitet.«

12 Artikel 4 i forordning nr. 384/96 med overskriften »Definition af erhvervsgren i [Unionen]« bestemte følgende i stk. 1:

»I denne forordning forstås ved »erhvervsgren i [Unionen]« samtlige producenter i [Unionen] af samme vare eller de af dem, hvis samlede produktion af de pågældende varer udgør en betydelig del, som defineret i artikel 5, stk. 4, af den samlede produktion i [Unionen] af sådanne varer [...]

[...]«

13 Denne forordnings artikel 5 med overskriften »Indledning af procedure« fastsatte følgende i stk. 1 og 4:

»1. En undersøgelse med henblik på at fastslå forekomsten, omfanget og virkningen af en påstået dumping indledes på grundlag af en skriftlig klage indgivet af enhver fysisk eller juridisk person eller enhver sammenslutning uden status som juridisk person, som optræder på vegne af en erhvervsgren i [Unionen] […]

[...]

4. Der indledes ikke en undersøgelse i medfør af stk. 1, medmindre det på grundlag af en undersøgelse af, i hvor høj grad der blandt producenterne i [Unionen] af samme vare er givet udtryk for tilslutning til eller opposition mod klagen, er fastslået, at klagen er indgivet af eller på vegne af den pågældende erhvervsgren i [Unionen]. Klagen anses for at være indgivet »af eller på vegne af en erhvervsgren i [Unionen]«, hvis den har tilslutning fra de producenter i [Unionen], hvis samlede produktion udgør mere end 50% af den samlede produktion af samme vare fremstillet af den del af den pågældende erhvervsgren i [Unionen], som enten giver udtryk for tilslutning til eller modstand imod klagen. Der indledes dog ikke en undersøgelse, når de producenter i [Unionen], der udtrykkeligt giver deres tilslutning til klagen, tegner sig for mindre end 25% af den samlede produktion af samme vare fremstillet af den pågældende erhvervsgren i [Unionen].«

14 Den nævnte forordnings artikel 9 med overskriften »Afslutning uden indførelse af foranstaltninger, indførelse af endelig told« bestemte følgende i stk. 5 og 6:

»5. Antidumpingtold pålægges i hvert enkelt tilfælde med en passende sats uden forskelsbehandling for al indførsel af den pågældende vare, for hvilken der er konstateret dumping og deraf følgende skade, med undtagelse af indførsel hidrørende fra leverandører, der i henhold til bestemmelserne i denne forordning har afgivet pristilsagn, som er blevet godtaget. I forordningen om indførelse af tolden anføres tolden for hver enkelt leverandør eller, hvis dette ikke er praktisk muligt og i almindelighed, hvor artikel 2, stk. 7, litra a), finder anvendelse, det pågældende leverandørland.

Hvor artikel 2, stk. 7, litra a), finder anvendelse, skal en individuel told imidlertid anføres for de eksportører, som på grundlag af behørigt dokumenterede påstande kan påvise

a) at eksportører, som er helt eller delvist udenlandsk ejede selskaber eller joint ventures, frit kan tilbageføre kapital og fortjeneste

b) at eksportpriser og -mængder og salgsbetingelser fastsættes frit

c) at størstedelen af aktierne tilhører private; statslige tjenestemænd i bestyrelsen eller i ledende managementstillinger skal være i klart mindretal, eller det skal påvises, at selskabet er tilstrækkelig uafhængigt af statslig indgriben

d) at valutaomregninger foretages til markedskursen, og

e) at statens indgriben ikke er af en sådan art, at der er mulighed for omgåelse af foranstaltningerne, hvis der fastsættes forskellige toldsatser for individuelle eksportører.

6. Når Kommissionen har begrænset sin undersøgelse i overensstemmelse med artikel 17, må antidumpingtold, der pålægges indførslen fra eksportører eller producenter, som har givet sig til kende i henhold til artikel 17, men som ikke er omfattet af undersøgelsen, ikke overstige den vejede gennemsnitlige dumpingmargen, der er fastsat for parterne i stikprøven. [...] For indførsel fra eksportører eller producenter, der indrømmes individuel behandling som omhandlet i artikel 17, anvendes individuelle toldsatser.«

15 Samme forordnings artikel 11 med overskriften »Varighed, genoptagelse af undersøgelser og tilbagebetalinger« fastsatte følgende i stk. 8:

»[...] [E]n importør [kan] anmode om tilbagebetaling af told, der er opkrævet, når det påvises, at den dumpingmargen, på grundlag af hvilken tolden er betalt, er blevet elimineret eller reduceret til et niveau, der er lavere end den gældende toldsats.

For at opnå tilbagebetaling af antidumpingtold skal importøren indgive en anmodning til Kommissionen. Anmodningen indgives via den medlemsstat, på hvis område varerne overgik til fri omsætning, og senest seks måneder efter den dato, på hvilken den endelige told, der skal opkræves, blev behørigt fastsat af myndighederne, eller fra den dato, på hvilken der blev truffet afgørelse om den endelige opkrævning af beløb, for hvilke der var stillet sikkerhed i form af midlertidig told. Medlemsstaterne videresender straks anmodningen til Kommissionen.

[...]«

16 Artikel 17 i forordning nr. 384/96 med overskriften »Stikprøver« bestemte følgende i stk. 1-3:

»1. I tilfælde, hvor antallet af klagere, eksportører, importører, varetyper eller transaktioner er stort, kan undersøgelsen begrænses til at omfatte et rimeligt antal parter, varer eller transaktioner ved anvendelse af statistisk gyldige stikprøver baseret på oplysninger, der foreligger på tidspunktet for udvælgelsen, eller til den største producerede, solgte eller eksporterede mængde, der kan anses for repræsentativ, og som med rimelighed kan undersøges inden for den tid, der er til rådighed.

2. Den endelige udvælgelse af parter, varetyper eller transaktioner i henhold til disse bestemmelser om stikprøver påhviler Kommissionen, idet udvælgelsen dog så vidt muligt foretages i samråd med de berørte parter og med disses samtykke, forudsat at sådanne parter giver sig til kende og fremlægger tilstrækkelige oplysninger senest tre uger efter indledningen af undersøgelsen, således at der åbnes mulighed for at udtage en repræsentativ stikprøve.

3. I de tilfælde, hvor undersøgelsen er blevet begrænset i henhold til denne artikel, beregnes der alligevel en individuel dumpingmargen for eksportører eller producenter, der ikke er udvalgt i første omgang, og som indgiver de nødvendige oplysninger inden for de frister, der er fastsat i denne forordning, medmindre antallet af eksportører eller producenter er så stort, at en individuel undersøgelse vil være urimeligt byrdefuld og hindre en rettidig afslutning af undersøgelsen.«

Forordning (EF) nr. 1972/2002

17 Forordning nr. 384/96 blev efter sin vedtagelse ændret flere gange. Navnlig blev dennes artikel 9, stk. 5, ændret ved Rådets forordning (EF) nr. 1972/2002 af 5. november 2002 (EFT L 305, s. 1). Denne ændring bestod i det væsentlige i, at der blev føjet et andet afsnit til artikel 9, stk. 5, første afsnit. I syvende betragtning til forordning nr. 1972/2002 begrundes denne indføjelse således:

»Forordning (EF) nr. 384/96 anfører imidlertid ikke, ifølge hvilke kriterier en eksportør, for hvilken der er fastsat en normal værdi i henhold til artikel 2, stk. 7, litra a), kan få tildelt en individuel toldsats beregnet ved en sammenligning mellem denne normale værdi og eksportørens individuelle eksportpriser. Af hensyn til gennemsigtigheden og retssikkerheden vil det være hensigtsmæssigt at fastsætte klare kriterier for indrømmelse af en sådan individuel behandling. Der kan følgelig tages hensyn til eksportpriserne for eksportører, som er omfattet af artikel 2, stk. 7, litra a), i forordning (EF) nr. 384/96, når selskabets eksportaktiviteter er frit fastslået, når selskabets ejerskabsforhold og kontrollen med det er tilstrækkelig uafhængig, og når den statslige indgriben ikke er af en sådan art, at der er mulighed for omgåelse af individuelle antidumpingforanstaltninger. En sådan individuel behandling kan indrømmes eksportører, for hvilke det på grundlag af dokumenterede påstande kan påvises, at de, hvis de er helt eller delvist udenlandsk ejede selskaber eller joint ventures, frit kan tilbageføre kapital og fortjeneste, at eksportpriser og -mængder og salgsbetingelser fastsættes frit, og at valutaomregninger foretages til markedskursen. Det bør også påvises, at hovedparten af aktierne tilhører private, og at statslige tjenestemænd i bestyrelsen eller i ledende managementstillinger er i klart mindretal, eller at selskabet er tilstrækkeligt uafhængigt af statslig indgriben.«

Forordning (EF) nr. 1225/2009

18 Efter tidspunktet for de faktiske omstændigheder, der ligger til grund for tvisterne i hovedsagen, blev forordning nr. 384/96 ophævet og afløst af Rådets forordning (EF) nr. 1225/2009 af 30. november 2009 om beskyttelse mod dumpingimport fra lande, der ikke er medlemmer af Det Europæiske Fællesskab (EUT L 343, s. 51), som trådte i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*, der fandt sted den 22. december 2009.

19 Ordlyden af artikel 9, stk. 5, i forordning nr. 1225/2009 svarede i sin oprindelige affattelse til ordlyden af artikel 9, stk. 5, i forordning nr. 384/96 i den affattelse, der fulgte af forordning nr. 1972/2002.

20 Denne bestemmelse blev imidlertid siden da ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 765/2012 af 13. juni 2012 om ændring af forordning nr. 1225/2009 (EUT L 237, s. 1). Forordning nr. 765/2012 trådte i medfør af sin artikel 2 i kraft på tredjedagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*, der fandt sted den 3. september 2012, og finder alene anvendelse på de undersøgelser, der indledes i henhold til forordning nr. 1225/2009 og efter denne ikrafttræden. I betragtningerne til forordning nr. 765/2012 begrundes den foretagne ændring i forordning nr. 1225/2009 således:

»(1) Den 28. juli 2011 vedtog Verdenshandelsorganisationens (»WTO«) tvistbilæggelsesorgan appelorganets rapport og panelrapporten som ændret af appelorganets rapport (»rapporterne«) i tvisten »De Europæiske Fællesskaber – De endelige antidumpingforanstaltninger vedrørende visse skruer, bolte, møtrikker og lignende varer af jern eller stål med oprindelse i Folkerepublikken Kina« [...].

(2) I rapporterne blev det bl.a. konstateret, at artikel 9, stk. 5, i [forordning nr. 1225/2009], ikke var i overensstemmelse med artikel 6.10, 9.2 og 18.4 i WTO's antidumpingaftale og med artikel XVI:4 i WTO-overenskomsten. Artikel 9, stk. 5, i [forordning nr. 1225/2009] indeholder bestemmelser om, at de individuelle eksporterende producenter i lande uden markedsøkonomi, som ikke får markedsøkonomisk behandling, jf. […] artikel 2, stk. 7, litra c), [i forordning nr. 1225/2009], bliver underlagt en landsdækkende told, medmindre sådanne eksportører kan godtgøre, at de opfylder betingelserne for individuel behandling i […] artikel 9, stk. 5[, i forordning nr. 1225/2009].

(3) Appelorganet fandt, at […] artikel 9, stk. 5, [i forordning nr. 1225/2009] indeholder en formodning om, at de eksporterende producenter i lande uden markedsøkonomi ikke er berettigede til individuel behandling, og at de for at kvalificere sig til individuel behandling har bevisbyrden ved prøvningen af, om de opfylder kriterierne for individuel behandling. I henhold til appelorganet findes der intet retsgrundlag for en sådan formodning i de relevante WTO-aftaler.

(4) Imidlertid præciserede appelorganet, at ved fastlæggelsen af én dumpingmargin og én antidumpingtold for en række eksportører afhænger denne fastlæggelses overensstemmelse med artikel 6.10 og 9.2 i WTO's antidumpingaftale af, om der foreligger forhold, som indikerer, at to eller flere eksportører står i et sådant forhold, at de bør behandles som én enhed, til trods for at de retligt er adskilt. [...] I den forbindelse bør de udtryk i de foreslåede ændringer til […] artikel 9, stk. 5, [i forordning nr. 1225/2009], der afspejler disse forhold, læses i lyset af appelorganets præciseringer, uden at dette berører de udtryk, der anvender den samme eller en lignende ordlyd i andre bestemmelser i [forordning nr. 1225/2009].

(5) Den 18. august 2011 underrettede Unionen tvistbilæggelsesorganet om, at den har til hensigt at gennemføre tvistbilæggelsesorganets henstillinger og afgørelser i denne tvist således, at WTO-forpligtelserne overholdes.

(6) I den forbindelse er det nødvendigt at ændre bestemmelserne i […] artikel 9, stk. 5[, i forordning nr. 1225/2009].«

Forordning (EF) nr. 1515/2001

21 Artikel 1 i Rådets forordning (EF) nr. 1515/2001 af 23. juli 2001 om de foranstaltninger, der kan træffes af EF på grundlag af en rapport vedtaget af WTO's Tvistbilæggelsesorgan [DSB] vedrørende antidumping- og antisubsidieforanstaltninger (EFT L 201, s. 10), bestemmer bl.a. i stk. 1, at hver gang DSB vedtager en rapport om en EU-foranstaltning, der er truffet i henhold til EU's antidumpinglovgivning, kan Rådet alt efter omstændighederne ophæve eller ændre den omtvistede foranstaltning eller vedtage enhver anden særlig foranstaltning, som skønnes hensigtsmæssig efter omstændighederne.

22 Artikel 3 i forordning nr. 1515/2001 bestemmer, at »[e]ventuelle foranstaltninger, der træffes i henhold til denne forordning, får virkning fra datoen for deres ikrafttrædelse og tjener ikke som grundlag for tilbagebetaling af told, der er opkrævet før denne dato, medmindre andet fastsættes.«

Tvisterne i hovedsagerne og de præjudicielle spørgsmål

De omtvistede forordninger

23 Kommissionen offentliggjorde den 7. juli 2005 en meddelelse i *Den Europæiske Unions Tidende* (EUT C 166, s. 14) om indledning af en antidumpingprocedure vedrørende importen til Unionen af visse typer af fodtøj med overdel af læder med oprindelse i Kina og Vietnam (herefter »de omhandlede varer«).

24 Den 23. marts 2006 vedtog Kommissionen forordning (EF) nr. 553/2006 om indførelse af en midlertidig antidumpingtold på importen af visse former for fodtøj med overdel af læder med oprindelse i Folkerepublikken Kina og Vietnam (EUT L 98, s. 3, herefter »den midlertidige forordning«). Denne forordning trådte i medfør af sin artikel 3 i kraft den 7. april 2006 for en periode på seks måneder.

25 119. og 120. betragtning til den midlertidige forordning angiver følgende:

»(119) Visse interesserede parter fremførte ligeledes, at omkostningsstrukturen i Brasilien ikke er den samme som i de omhandlede lande, eftersom visse omkostninger (forskning og udvikling, design osv.) for de kinesiske og vietnamesiske eksportørers vedkommende væltes over på kunderne, mens de for Brasiliens vedkommende afholdes af de brasilianske producenter og således er indregnet i deres produktionsomkostninger.

(120) Det blev således i visse tilfælde konstateret, at eksportører fra de omhandlede lande solgte den omhandlede vare til tidligere [EU]-producenter i [Unionen], der stadig afholder ovennævnte elementer af produktionsomkostningerne og sælger varen under deres eget varemærke. Dette er dog ikke nogen grund til at afvise Brasilien som et egnet referenceland, eftersom der kan foretages justeringer for sådanne omkostninger i forbindelse med fastsættelsen af den normale værdi.«

26 Den 5. oktober 2006 vedtog Rådet den endelige forordning, der indførte en endelig antidumpingtold på den nævnte import.

27 132.-135. betragtning til den endelige forordning angiver følgende:

»(132) Nogle interesserede parter hævdede, at der ikke skulle have været anvendt nogen justering for forskning og udvikling (FoU) på den normale værdi, eftersom de kinesiske og vietnamesiske producenter brugte tilsvarende beløb på FoU.

(133) Man konstaterede imidlertid, at FoU-omkostningerne hos producenterne i stikprøven fra de berørte lande kun vedrørte produktions-FoU, mens den brasilianske FoU omfattede design og prøver på nye skomodeller, dvs. at denne form for FoU er anderledes, og derfor anses det for nødvendigt at fastholde denne justering.

(134) En anden part hævdede ligeledes, at der burde foretages en justering for at tage hensyn til, at overskuddet på salg til producenter af originalt udstyr (OEM) genererer et mindre overskud end andre former for salg.

(135) Men denne påstand blev ikke understøttet af resultaterne af undersøgelserne af de brasilianske virksomheder, hvor der ikke var tale om sådanne forskelle. Desuden tages der allerede højde for forskellen mellem salg til OEM og salg under egne mærker i den foretagne justering med henblik på at tage højde for forskelle i FoU-omkostninger. Påstanden blev derfor afvist.«

28 Den endelige forordnings artikel 1, stk. 3, fastsatte satsen for denne told til 16,5% for de omhandlede varer fremstillet af alle selskaber med hjemsted i Kina, med undtagelse af Golden Step, til 9,7% for de omhandlede varer fremstillet af denne sidstnævnte og til 10% for de omhandlede varer fremstillet af alle selskaber med hjemsted i Vietnam.

29 Denne forordnings artikel 3 fastsatte i øvrigt, at forordningen trådte i kraft dagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*, der fandt sted den 6. oktober 2006, og at den gjaldt i to år.

30 Den 5. september 2007 vedtog Kommissionen forordning (EF) nr. 1028/2007 om indledning af en undersøgelse vedrørende den mulige omgåelse af de antidumpingforanstaltninger, der indførtes ved forordning nr. 1472/2006 over for importen af visse typer af fodtøj med overdel af læder med oprindelse i Folkerepublikken Kina, ved import af visse typer af fodtøj med overdel af læder, afsendt fra Macao SAR, uanset om varen er angivet med oprindelse i Macao SAR eller ej, og om registrering af denne import (EUT L 234, s. 3).

31 Den 29. april 2008 vedtog Rådet forordning (EF) nr. 388/2008 om udvidelse af de endelige antidumpingforanstaltninger, som indførtes ved forordning nr. 1472/2006, på importen af visse typer fodtøj med overdel af læder med oprindelse i Folkerepublikken Kina til også at omfatte import af samme vare afsendt fra Macao SAR, uanset om den er angivet med oprindelse i Macao SAR eller ej (EUT L 117, s. 1).

32 Kommissionen offentliggjorde den 3. oktober 2008 en meddelelse i *Den Europæiske Unions Tidende* (EUT C 251, s. 21) om indledning af en udløbsundersøgelse af antidumpingforanstaltningerne vedrørende importen af visse former for fodtøj med overdel af læder med oprindelse i Kina og Vietnam.

33 Den 22. december 2009 vedtog Rådet forordningen om forlængelse, hvorved der indførtes en endelig antidumpingtold på importen af de omhandlede varer som udvidet til også at omfatte import afsendt fra Folkerepublikken Kinas Macao SAR, uanset om den var angivet med oprindelse i denne særlige administrative region eller ej, som følge af den nævnte udløbsundersøgelse.

34 Artikel 1, stk. 3 og 4, i forordningen om forlængelse fastsatte satsen for denne told til 16,5% for de omhandlede varer fremstillet af alle selskaber med hjemsted i Kina, med undtagelse af selskabet Golden Step, samt for de omhandlede varer afsendt fra Macao, til 9,7% for de omhandlede varer fremstillet af Golden Step og til 10% for de omhandlede varer fremstillet af alle selskaber med hjemsted i Vietnam.

35 Artikel 2 i forordningen om forlængelse fastsatte i øvrigt, at forordningen trådte i kraft dagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*, der fandt sted den 30. december 2009, og at den gjaldt i 15 måneder.

De efterfølgende retssager

36 Ved to domme afsagt den 4. marts 2010, Brosmann Footwear (HK) m.fl. mod Rådet (T-401/06, EU:T:2010:67) og Zhejiang Aokang Shoes og Wenzhou Taima Shoes mod Rådet (T-407/06 og T-408/06, EU:T:2010:68), frifandt Den Europæiske Unions Ret Rådet i tre søgsmål med påstand om annullation af den endelige forordning, der var anlagt af visse selskaber, som fremstillede og eksporterede de omhandlede varer og havde hjemsted i Kina.

37 Ved to domme afsagt den 2. februar 2012, Brosmann Footwear (HK) m.fl. mod Rådet (C-249/10 P, EU:C:2012:53), og den 15. november 2012, Zhejiang Aokang Shoes mod Rådet (C-247/10 P, EU:C:2012:710), ophævede Domstolen – som disse to domme fra Retten var appelleret til – disse sidstnævnte og annullerede den endelige forordning, for så vidt som den angik appellanterne i de sager, der lå til grund for disse domme.

38 Domstolen udtalte i de nævnte domme indledningsvis, at den endelige forordning var behæftet med en tilsidesættelse af den Kommissionen påhvilende forpligtelse til at undersøge anmodningerne fra de producenter, der har ønsket at opnå status som selskab, der opererer på markedsøkonomiske vilkår, og at tage stilling til hver af disse anmodninger inden for en frist på tre måneder efter indledningen af sin undersøgelse i henhold til artikel 2, stk. 7, litra b) og c), i forordning nr. 384/96, herunder i det tilfælde, hvor denne institution for det første har besluttet at gøre brug af den i denne forordnings artikel 17 fastsatte stikprøvemetode ved beregningen af dumpingmargenerne, og hvor de producenter, der har indgivet de nævnte anmodninger, for det andet ikke indgår i den anvendte stikprøve (jf. i denne retning domme Brosmann Footwear (HK) m.fl. mod Rådet, C-249/10 P, EU:C:2012:53, præmis 36-40, og Zhejiang Aokang Shoes mod Rådet, C-247/10 P, EU:C:2012:710, præmis 29-34).

39 Domstolen fastslog herefter, at det ikke var udelukket, at en sådan undersøgelse i forhold til appellanterne i de sager, der lå til grund for disse domme, kunne have ført til pålæggelse af en endelig antidumpingtold, som var forskellig fra den told på 16,5%, som de var blevet pålagt i henhold til den endelige forordnings artikel 1, stk. 3. Denne bestemmelse pålagde således den eneste kinesiske producent, som indgik i den af Kommissionen anvendte stikprøve, og som havde opnået status som selskab, der opererede på markedsøkonomiske vilkår, nemlig Golden Step, en endelig antidumpingtold på 9,7%. Hvis Kommissionen havde konstateret, at de markedsøkonomiske principper ligeledes var fremherskende for disse appellanter – der ikke indgik i stikprøven, men som havde anmodet om at opnå den samme status – ville de imidlertid ligeledes have draget fordel af denne sats, eftersom det ikke var muligt at beregne en individuel dumpingmargen (jf. i denne retning domme Brosmann Footwear (HK) m.fl. mod Rådet, C-249/10 P, EU:C:2012:53, præmis 42, og Zhejiang Aokang Shoes mod Rådet, C-247/10 P, EU:C:2012:710, præmis 36).

40 Endelig fandt Domstolen, at der ikke var anledning til at begrænse de tidsmæssige virkninger af den fortolkning af forordning nr. 384/96, der er henvist til i nærværende doms præmis 38 (dom Zhejiang Aokang Shoes mod Rådet, C-247/10 P, EU:C:2012:710, præmis 39-41).

Sag C-659/13

41 Ved anmodning indgivet som en retsbevarende foranstaltning den 30. juni 2010 til skatte- og toldforvaltningen i Det Forenede Kongerige i medfør af toldkodeksens artikel 236 anmodede Clark om godtgørelse af den antidumpingtold, som selskabet havde betalt på grund af import af de omhandlede varer til Unionen i løbet af en periode mellem den 1. juli 2007 og april måned 2010. Clark begrundede denne anmodning ved at anføre, at den endelige forordning var ugyldig, samtidig med at selskabet opfordrede denne forvaltning til at udsætte sin afgørelse af dette spørgsmål indtil afsigelsen af dommene Brosmann Footwear (HK) m.fl. mod Rådet (C-249/10 P, EU:C:2012:53) og Zhejiang Aokang Shoes mod Rådet (C-247/10 P, EU:C:2012:710).

42 Ved anmodning indgivet den 2. marts 2012 til den nævnte forvaltning i medfør af toldkodeksens artikel 236 genfremsatte Clark sin forudgående anmodning, samtidig med at selskabet udvidede den periode, for hvilken det anmodede om godtgørelse af den antidumpingtold, som det havde betalt, til den 31. august 2010. Det pågældende beløb andrager 42 592 829,52 pund sterling (GBP) (ca. 60 mio. EUR).

43 Ved afgørelse af 13. marts 2013 meddelte skatte- og toldforvaltningen i Det Forenede Kongerige afslag på de af Clark indgivne anmodninger. Forvaltningen støttede denne afgørelse på to begrundelser. Med den første begrundelse anførtes det, at Domstolen med dommene Brosmann Footwear (HK) m.fl. mod Rådet (C-249/10 P, EU:C:2012:53) og Zhejiang Aokang Shoes mod Rådet (C-247/10 P, EU:C:2012:710) udelukkende havde annulleret den endelige forordning hvad angik appellanterne i de sager, der lå til grund for disse domme. Med den anden begrundelse anførtes det, at ingen af de af Clark til Unionen importerede produkter hidrørte fra disse appellanter.

44 Den 11. april 2013 anlagde Clark sag til prøvelse af denne afgørelse ved First-tier Tribunal (Tax Chamber) (ret i første instans (afdelingen for sager om skatter og afgifter)).

45 Denne ret er i tvivl om gyldigheden af den endelige forordning, henset til navnlig dommene Brosmann Footwear (HK) m.fl. mod Rådet (C-249/10 P, EU:C:2012:53) og Zhejiang Aokang Shoes mod Rådet (C-247/10 P, EU:C:2012:710). Den ønsker ligeledes oplyst, hvilken fortolkning der skal anlægges af toldkodeksens artikel 236.

46 Under disse omstændigheder har First-tier Tribunal (Tax Chamber) (ret i første instans (afdelingen for sager om skatter og afgifter)) besluttet at udsætte sagen og at forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

»1) Er [den endelige forordning] ugyldig, for så vidt som den er i strid med artikel 2, stk. 7, litra b), og artikel 9, stk. 5, i [forordning nr. 384/96], eftersom Kommissionen ikke undersøgte anmodningerne om markedsøkonomisk behandling og individuel behandling indgivet af eksporterende producenter i Kina og Vietnam, som ikke indgik i stikprøven, jf. […] artikel 17 [i forordning nr. 384/96]?

2) Er [den endelige forordning ugyldig], for så vidt som den er i strid med artikel 2, stk. 7, litra c), i [forordning nr. 384/96], eftersom Kommissionen ikke traf en afgørelse senest tre måneder efter at den havde indledt undersøgelsen af anmodningerne om markedsøkonomisk behandling indgivet af eksporterende producenter i Kina og Vietnam, som ikke indgik i stikprøven, jf. […] artikel 17 [i forordning nr. 384/96]?

3) Er [den endelige forordning] ugyldig, for så vidt som den er i strid med artikel 2, stk. 7, litra c), i [forordning nr. 384/96], eftersom Kommissionen ikke traf en afgørelse senest tre måneder efter at den havde indledt undersøgelsen af anmodningerne om markedsøkonomisk behandling indgivet af eksporterende producenter i Kina og Vietnam, som indgik i stikprøven, jf. […] artikel 17 [i forordning nr. 384/96]?

4) Er [den endelige forordning] ugyldig, for så vidt som den er i strid med artikel 3, artikel 4, stk. 1, artikel 5, stk. 4, og artikel 17 i [forordning nr. 384/96], eftersom antallet af samarbejdende EU-producenter fra den pågældende erhvervsgren var utilstrækkeligt til, at Kommissionen kunne foretage en gyldig skadesvurdering og som følge deraf en gyldig vurdering af årsagssammenhængen?

5) Er [den endelige forordning] ugyldig, for så vidt som den er i strid med artikel 3, stk. 2, i [forordning nr. 384/96 og artikel 296 TEUF], eftersom bevismaterialet viste, at skaden for den pågældende EU-erhvervsgren blev vurderet på grundlag af materielt ukorrekte data, og eftersom den endelige forordning ikke giver nogen begrundelse for, at der blev set bort fra dette bevismateriale?

6) Er [den endelige forordning] ugyldig, for så vidt som den er i strid med artikel 3, stk. 7, i [forordning nr. 384/96], eftersom der ikke på korrekt vis blev sondret mellem virkningerne af andre kendte skadevoldende faktorer og virkningerne af den dumpingimport, som angiveligt havde fundet sted?

7) I hvilket omfang kan medlemsstaternes domstole anvende Domstolens fortolkning af [den endelige forordning] i forbindelse med [dommene Brosmann Footwear (HK) m.fl. mod Rådet (C-249/10 P, EU:C:2012:53) og Zhejiang Aokang Shoes mod Rådet (C-247/10 P, EU:C:2012:710)] med henblik på at fastslå, at told ikke var skyldig efter lovgivningen, jf. […]toldkodeksens artikel 236, for virksomheder, der som appellanterne i de sager, der lå til grund for [dommene Brosmann Footwear (HK) m.fl. mod Rådet og Zhejiang Aokang Shoes mod Rådet], ikke indgik i stikprøven, men som indgav anmodninger om markedsøkonomisk behandling og individuel behandling, som ikke blev undersøgt?«

Sag C-34/14

47 Ved tre anmodninger indgivet den 21. december 2011 og den 20. januar 2012 til hovedtoldkontoret i Nürnberg i medfør af toldkodeksens artikel 236 anmodede Puma om godtgørelse af den antidumpingtold, som selskabet havde betalt på grund af import af de omhandlede varer til Unionen i løbet af en periode mellem den 7. april 2006 og den 1. april 2011, med den begrundelse, at de omtvistede forordninger var ugyldige. Det pågældende beløb androg i denne forbindelse 5 100 983,90 EUR.

48 Ved afgørelse af 5. juli 2012 meddelte hovedtoldkontoret i Nürnberg afslag på de af Puma indgivne anmodninger. Hovedtoldkontoret støttede denne afgørelse på to begrundelser. Med den første begrundelse anførtes det, at Domstolen med dommen Brosmann Footwear (HK) m.fl. mod Rådet (C-249/10 P, EU:C:2012:53) udelukkende havde annulleret den endelige forordning, for så vidt som den angik appellanterne i den sag, der lå til grund for denne dom. Med den anden begrundelse anførtes det, at ingen af de af Puma til Unionen importerede produkter hidrørte fra disse appellanter.

49 Ved klage indgivet til hovedtoldkontoret i Nürnberg den 18. juli 2012 anmodede Puma på ny om godtgørelse af den antidumpingtold, som selskabet havde betalt. Puma ændrede dog det pågældende beløb, som herefter andrager 5 059 386,70 EUR.

50 Efter at denne klage blev afslået ved afgørelse af 13. november 2012, anlagde Puma sag ved Finanzgericht München (domstol i skatte- og afgiftsretlige sager i München).

51 Denne ret er i tvivl om gyldigheden af de omtvistede forordninger, henset til navnlig dommene Brosmann Footwear (HK) m.fl. mod Rådet (C-249/10 P, EU:C:2012:53) og Zhejiang Aokang Shoes mod Rådet (C-247/10 P, EU:C:2012:710). I denne forbindelse har den tillige spurgt, om de omtvistede forordninger og visse af de bestemmelser i forordning nr. 384/96, som disse forordninger har foretaget anvendelse af, er i overensstemmelse med WTO's antidumpingaftale. Endelig ønsker den oplyst, hvilken fortolkning der skal anlægges af toldkodeksens artikel 236.

52 Under disse omstændigheder har Finanzgericht München (domstol i skatte- og afgiftsretlige sager i München) besluttet at udsætte sagen og at forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

»1) Er [den endelige forordning] og [forordningen om forlængelse] i det hele gyldige, for så vidt som de ikke blev annulleret ved [dommene Brosmann Footwear (HK) m.fl. mod Rådet (C-249/10 P, EU:C:2012:53) og Zhejiang Aokang Shoes mod Rådet (C-247/10 P, EU:C:2012:710)]?

2) Såfremt spørgsmål 1 besvares benægtende, men de anførte forordninger ikke er ugyldige i det hele:

a) I forhold til hvilke eksportører og producenter i Kina og Vietnam, som sagsøgeren i perioden 2006-2011 købte varer hos, er [den endelige forordning] og [forordningen om forlængelse] ugyldige?

b) Udgør hel eller delvis annullation af de anførte forordninger hændelige omstændigheder eller force majeure i den forstand, hvori disse udtryk er anvendt i toldkodeksens artikel 236, stk. 2, andet afsnit?«

Om de præjudicielle spørgsmål

Formaliteten

53 Rådet og Kommissionen har gjort gældende, at Clark og Puma ikke for de forelæggende retter kan påberåbe sig ugyldigheden af de omtvistede forordninger, og at de af disse retter forelagte spørgsmål vedrørende disse forordningers gyldighed som følge heraf skal afvises fra realitetsbehandling.

54 Kommissionen har indledningsvis anført, at juridiske personer såsom Clark og Puma er individuelt berørt af de omtvistede forordninger, og at de derfor kunne anlægge direkte søgsmål ved Unionens retsinstanser med påstand om annullation af disse.

55 Det skal i denne forbindelse først bemærkes, at hovedsagerne udspringer af anmodninger om godtgørelse af antidumpingtold, der er betalt i henhold til de omtvistede forordninger, hvilke anmodninger blev indgivet af Clark og Puma til de kompetente nationale toldmyndigheder i medfør af toldkodeksens artikel 236 og derefter afslået af disse sidstnævnte. Efter disse afgørelser om afslag udøvede Clark og Puma begge to den klageadgang, som toldkodeksens artikel 243 tillægger dem, på de vilkår, der er fastsat i den nationale retsorden.

56 Det følger imidlertid af fast retspraksis, at det almindelige princip, der sikrer enhver borger retten til – inden for rammerne af et søgsmål anlagt til prøvelse af en for denne bebyrdende national foranstaltning – at påberåbe sig ugyldigheden af den EU-retsakt, der tjener som hjemmel for denne foranstaltning, ikke er til hinder for, at en sådan ret gøres betinget af, at vedkommende ikke har gjort brug af retten til at anlægge direkte søgsmål ved Unionens retsinstanser med påstand om annullation af denne i henhold til artikel 263 TEUF. Det er dog kun i det tilfælde, hvor det kan lægges til grund, at en person uden nogen tvivl kunne have anlagt sag med påstand om annullation af den omhandlede retsakt, at denne person er afskåret fra at påberåbe sig ugyldigheden af denne for den kompetente nationale ret (jf. i denne retning domme TWD Textilwerke Deggendorf, C-188/92, EU:C:1994:90, præmis 23, Valimar, C-374/12, EU:C:2014:2231, præmis 28 og 29, og TMK Europe, C-143/14, EU:C:2015:236, præmis 18).

57 Det er derfor kun i det tilfælde, hvor det kan lægges til grund, at juridiske personer såsom Clark og Puma uden nogen tvivl er umiddelbart og individuelt berørt af de omtvistede forordninger som omhandlet i artikel 263, stk. 4, TEUF, at de er afskåret fra at påberåbe sig disses ugyldighed for de forelæggende retter.

58 Det skal dernæst bemærkes, at forordninger såsom de omtvistede forordninger er almengyldige, idet de finder anvendelse på de pågældende erhvervsdrivende i al almindelighed (jf. i denne retning domme Allied Corporation m.fl. mod Kommissionen, 239/82 og 275/82, EU:C:1984:68, præmis 11 og 12, og TMK Europe, C-143/14, EU:C:2015:236, præmis 18).

59 Endelig skal det påpeges, at Domstolen i sin praksis har identificeret visse kategorier af erhvervsdrivende, der kan berøres individuelt af en forordning om indførelse af en antidumpingtold, uden at dette berører andre erhvervsdrivendes mulighed for at være individuelt berørt som følge af visse egenskaber, som er særlige for dem, og som kendetegner dem i forhold til alle andre personer (jf. i denne retning domme Extramet Industrie mod Rådet, C-358/89, EU:C:1991:214, præmis 16, og TMK Europe, C-143/14, EU:C:2015:236, præmis 22).

60 For det første kan de producenter og eksportører af den pågældende vare, som på grundlag af oplysninger om deres forretningsforhold hævdes at have gjort sig skyldige i dumping, være individuelt berørt (dom Valimar, C-374/12, EU:C:2014:2231, præmis 30 og den deri nævnte retspraksis).

61 For det andet kan dette også være tilfældet med importører af den pågældende vare, hvis videresalgspriser er lagt til grund ved fastsættelsen af eksportpriserne, og som derfor er berørt af konstateringerne om, at der foreligger dumping (domme Nashua Corporation m.fl. mod Kommissionen og Rådet, C-133/87 og C-150/87, EU:C:1990:115, præmis 15, Gestetner Holdings mod Rådet og Kommissionen, C-156/87, EU:C:1990:116, præmis 18, og TMK Europe, C-143/14, EU:C:2015:236, præmis 20).

62 For det tredje kan dette ydermere være tilfældet med importører, der er forretningsmæssigt forbundet med eksportører af den omhandlede vare, bl.a. når eksportprisen er blevet fastlagt på grundlag af disse importørers videresalgspriser på markedet i Unionen, samt når selve antidumpingtolden beregnes på grundlag af disse videresalgspriser (domme Neotype Techmashexport mod Kommissionen og Rådet, C-305/86 og C-160/87, EU:C:1990:295, præmis 19 og 20, og TMK Europe, C-143/14, EU:C:2015:236, præmis 21).

63 Det er i den foreliggende sag ubestridt, at Clark og Puma ikke i de omtvistede forordninger er identificeret som værende producenter eller eksportører af den omhandlede vare som omhandlet i den i nærværende doms præmis 60 nævnte retspraksis. Desuden har Kommissionen i sine indlæg angivet, at den ikke har hævdet, at Puma er en forretningsmæssigt forbundet importør som omhandlet i den i nærværende doms præmis 62 nævnte retspraksis. Det fremgår derimod af Kommissionens skriftlige og mundtlige indlæg, at den har gjort gældende, at Clark og Puma er kendetegnede ved en særlig økonomisk model, »original equipment manufacturer-modellen« (OEM-modellen), dvs. en model med en virksomhed, der under sit eget mærke udbyder produkter, som er fremstillet af andre virksomheder, hvilket forhold er taget i betragtning i de omtvistede forordninger.

64 Det er i denne forbindelse korrekt, at Domstolen – under særlige omstændigheder og i lyset af den i nærværende doms præmis 61 nævnte retspraksis – allerede har fastslået, at en erhvervsdrivende, som har valgt den ovenomtalte økonomiske model, skulle anses for at være individuelt berørt af en forordning, der havde indført antidumpingtold (jf. i denne retning domme Nashua Corporation m.fl. mod Kommissionen og Rådet, C-133/87 og C-150/87, EU:C:1990:115, præmis 3 og 17-20, og Gestetner Holdings mod Rådet og Kommissionen, C-156/87, EU:C:1990:116, præmis 3 og 20-23).

65 I den foreliggende sag er det dog åbenbart, at 119. og 120. betragtning til den midlertidige forordning og 132.-135. betragtning til den endelige forordning, på hvilke Kommissionen støttet sin argumentation, ikke giver grundlag for at fastslå, at Clark og Puma befinder sig i en situation svarende til den, der gav anledning til de i nærværende doms foregående præmis nævnte domme, og følgelig heller ikke, at disse selskaber uden nogen tvivl kunne anlægge direkte søgsmål ved Unionens retsinstanser med påstand om annullation af de omtvistede forordninger.

66 Mens Rådet i dommene Nashua Corporation m.fl. mod Kommissionen og Rådet (C-133/87 og C-150/87, EU:C:1990:115) og Gestetner Holdings mod Rådet og Kommissionen (C-156/87, EU:C:1990:116) tog direkte hensyn til den individuelle situation for visse af leverandørerne til de sagsøgere, der blev pålagt en antidumpingtold, omtaler betragtningerne til den midlertidige forordning og den endelige forordning, som der er henvist til i nærværende doms foregående præmis, således ingen bestemt erhvervsdrivende og henviser til dels til konstateringer vedrørende brasilianske selskaber.

67 Rådet og Kommissionen har dernæst anført, at Clark og Puma ikke bør indrømmes en ret til at påberåbe sig ugyldigheden af de omtvistede forordninger i forbindelse med søgsmål som dem, der er anlagt ved de forelæggende retter, eftersom disse selskaber i henhold til artikel 11, stk. 8, i forordning nr. 384/96 havde muligheden for at anmode om tilbagebetaling af den af dem betalte antidumpingtold, men ikke gjorde brug heraf inden for den herfor fastsatte seksmånedersfrist.

68 I denne forbindelse må det dog først fastslås, at hverken ordlyden af artikel 11, stk. 8, i forordning nr. 384/96 eller af toldkodeksens artikel 236 – som Clark og Puma har støttet sig på ved indgivelsen af de anmodninger, der ligger til grund for hovedsagerne – giver det mindste tekstgrundlag for at fastslå, at importører, som ikke har påberåbt sig den i artikel 11, stk. 8, i forordning nr. 384/96 omhandlede procedure inden for den herfor fastsatte frist, ikke eller ikke længere skulle være berettigede til at anmode om adgang til den procedure, der er indført ved toldkodeksens artikel 236.

69 Det skal dernæst bemærkes, som generaladvokaten har anført i punkt 53 og 54 i forslaget til afgørelse, at den ved artikel 11, stk. 8, i forordning nr. 384/96 indførte procedure ikke forfølger det samme formål som den, der er fastsat i toldkodeksens artikel 236. Den procedure, der er reguleret i artikel 11, stk. 8, i forordning nr. 384/96, tilsigter således at gøre det muligt for de importører, der har betalt antidumpingtold, at anmode Kommissionen om tilbagebetaling heraf via de kompetente nationale myndigheder, når det påvises, at den dumpingmargen, på grundlag af hvilken tolden er betalt, er blevet elimineret eller reduceret til et niveau, der er lavere end den gældende toldsats. Inden for rammerne af denne procedure anfægter importørerne ikke lovligheden af den pålagte antidumpingtold, men påberåber sig en ændring af situationen, der har en direkte indvirkning på den oprindeligt fastsatte dumpingmargen. Den procedure, der er fastsat i toldkodeksens artikel 236, giver derimod de nævnte importører mulighed for at anmode om godtgørelse af de af dem betalte import- eller eksportafgifter, hvis det godtgøres, at denne told på betalingstidspunktet ikke var skyldig efter lovgivningen.

70 Endelig er opbygningen af disse to procedurer grundlæggende forskellig. Navnlig henhører den procedure, der er indført i artikel 11, stk. 8, i forordning nr. 384/96, under Kommissionens kompetence, og den kan kun iværksættes inden for en frist på seks måneder efter den dato, på hvilken den endelige størrelse af den told, der skal opkræves, blev behørigt fastsat af de kompetente myndigheder, hvorimod den procedure, der er fastsat i toldkodeksens artikel 236, sorterer under de nationale toldmyndigheder, og denne kan benyttes inden for en frist på tre år regnet fra datoen for underretningen af debitor om de pågældende afgifter.

71 Rådet og Kommissionen har for det tredje gjort gældende, at Clark og Puma ikke bør indrømmes muligheden for – i forbindelse med en ugyldighedsindsigelse som den, der er rejst mod de omtvistede forordninger – at påberåbe sig en overtrædelse af de bestemmelser i forordning nr. 384/96, der vedrører anmodninger om opnåelse af status som selskab, der opererer på markedsøkonomiske vilkår, eller om individuel behandling. Dette ville således indebære, at importørerne fik mulighed for at påberåbe sig subjektive rettigheder, som denne forordning har indført alene til fordel for de producenter og eksportører, der er omfattet af en antidumpingundersøgelse.

72 Denne argumentation er irrelevant i den foreliggende sammenhæng. Den situation, som Clark og Puma befinder sig i, er således ikke den, hvor en person for Unionens retsinstanser har nedlagt påstand om annullation af en forordning, der har indført en antidumpingtold, men den, hvor en person for en national ret påberåber sig ugyldigheden af en sådan forordning i anledning af et søgsmål anlagt til prøvelse af en national foranstaltning, der er truffet på grundlag af denne retsakt, og som vedkommende ikke åbenbart kunne have anfægtet ved Unionens retsinstanser.

73 Som generaladvokaten har bemærket i punkt 59 i forslaget til afgørelse, har importører såsom Clark og Puma, der har betalt en antidumpingtold, en oplagt egeninteresse i og beføjelse til – i forbindelse med søgsmål som dem i hovedsagerne – at gøre gældende, at de forordninger, der indfører denne told, er ugyldige som følge af, at denne told er blevet pålagt, uden at Kommissionen forinden og ifølge de i

forordning nr. 384/96 fastsatte regler har taget stilling til de anmodninger om opnåelse af status som selskab, der opererer på markedsøkonomiske vilkår, eller om individuel behandling, der er blevet indgivet af producenterne eller eksportørerne af de omhandlede varer. En manglende hensyntagen til disse anmodninger kan således have en negativ indvirkning på den antidumpingtold, som efter proceduren bliver indført på de berørte erhvervsdrivendes varer (jf. i denne retning domme Brosmann Footwear (HK) m.fl. mod Rådet, C-249/10 P, EU:C:2012:53, præmis 42, og Zhejiang Aokang Shoes mod Rådet, C-247/10 P, EU:C:2012:710, præmis 36).

74 Henset til samtlige ovenstående betragtninger må det konkluderes, at Clark og Puma skal anses for at være berettigede til for de forelæggende retter at påberåbe sig ugyldigheden af de omtvistede forordninger, således at de i denne anledning forelagte præjudicielle spørgsmål kan antages til realitetsbehandling.

Spørgsmålene vedrørende gyldigheden af den endelige forordning

75 Med det første til det sjette spørgsmål i sag C-659/13 samt med det første spørgsmål og det andet spørgsmål, litra a), i sag C-34/14, som skal behandles samlet, ønsker hver af de to forelæggende retter oplyst, hvorvidt den endelige forordning af forskellige grunde er i strid med artikel 296 TEUF samt artikel 2, stk. 7, litra b), artikel 2, stk. 7, litra c), artikel 3, stk. 1, 2 og 5-7, artikel 4, stk. 1, artikel 5, stk. 4, artikel 9, stk. 5, artikel 9, stk. 6, eller artikel 17 i forordning nr. 384/96, betragtet isoleret for visse af disse artikler eller bestemmelser, og under ét for andre.

Indledende bemærkninger

76 Indledningsvis skal det først fastslås, at visse af de begrundelser, der har ledt den forelæggende ret i sag C-659/13 til at spørge, hvorvidt den endelige forordning er ugyldig, angår den kommissionsundersøgelse, der har ført til vedtagelsen af denne forordning (det første til det fjerde spørgsmål). De øvrige begrundelser omhandler selve den nævnte forordning (det femte og det sjette spørgsmål). Imidlertid er den pågældende forordning en retsakt fra Rådet. I øvrigt har denne forordning hovedsageligt tiltrådt såvel de metode- og procedurevalg, som Kommissionen foretog inden for rammerne af denne undersøgelse, som de vurderinger og de konklusioner, som denne institution drog heraf i den midlertidige forordning.

77 Det må under disse omstændigheder lægges til grund, at denne forelæggende ret med samtlige disse spørgsmål ikke blot tager sigte på Kommissionens handling, således som dette udtrykkeligt fremgår af de nævnte spørgsmål, men tillige Rådets handling. De i sag C-34/14 forelagte spørgsmål må i øvrigt forstås på samme måde. Selv om der ikke i affattelsen af disse spørgsmål henvises præcist til de forskellige ugyldighedsgrunde, som den forelæggende ret er i tvivl om, giver dennes forelæggelsesafgørelse således grundlag for at fastslå, at disse begrundelser også tager sigte på den af Kommissionen gennemførte undersøgelse for nogens vedkommende, og de konklusioner, som Rådet drog heraf i den endelige forordning, for andres vedkommende.

78 Dernæst er den forelæggende ret i sag C-34/14 – i forbindelse med sit første spørgsmål og sit andet spørgsmål, litra a) – ligeledes i tvivl om gyldigheden af forordningen om forlængelse. Det fremgår imidlertid af denne rets forelæggelsesafgørelse, at den ikke i den anledning har henvist til nogen anden mulig ugyldighedsgrund end dem, der har ført den til at betvivle gyldigheden af den endelige forordning.

79 Det må under disse omstændigheder lægges til grund, at det kun er for så vidt som undersøgelsen af spørgsmålene vedrørende den endelige forordning måtte føre til den konklusion, at denne forordning er helt eller delvist ugyldig, at forordningen om forlængelse i givet fald vil kunne anses for ugyldig i samme omfang.

80 Endelig har den forelæggende ret i sag C-34/14 – i forbindelse med sine spørgsmål angående gyldigheden af den endelige forordning – henholdt sig til dels WTO's antidumpingaftale, dels visse afgørelser og anbefalinger fra DSB, som ifølge denne ret kunne have følgevirkninger for gyldigheden af denne forordning.

81 Det skal under disse omstændigheder indledningsvis afgøres, hvorvidt WTO's antidumpingaftale og disse afgørelser og anbefalinger fra DSB kan gøres gældende i denne sag, og følgelig hvorvidt gyldigheden af den endelige forordning skal undersøges under hensyntagen til disse.

82 Det fremgår for det første af artikel 216, stk. 2, TEUF, at EU-institutionerne er bundet af de aftaler, som Unionen indgår, og disse aftaler har derfor forrang for de retsakter, de udsteder (dom Intertanko m.fl., C-308/06, EU:C:2008:312, præmis 42 og den deri nævnte retspraksis).

83 Eftersom Unionen er part i WTO's antidumpingaftale, er denne aftale i den foreliggende sag faktisk bindende for EU-institutionerne.

84 Det følger for det andet af fast retspraksis, at bestemmelserne i en international aftale, som Unionen er part i, alene kan påberåbes til støtte for et søgsmål anlagt med påstand om annullation af en afledt EU-retsakt, til støtte for en indsigelse om, at en sådan retsakt er ugyldig, eller til støtte for et erstatningssøgsmål på betingelse dels af, at den omhandlede aftales art og opbygning ikke er til hinder herfor, dels af, at de påberåbte bestemmelser, henset til deres indhold, fremstår som ubetingede og tilstrækkeligt præcise (jf. i denne retning domme Intertanko m.fl., C-308/06, EU:C:2008:312, præmis 43 og 45, og FIAMM m.fl. mod Rådet og Kommissionen, C-120/06 P og C-121/06 P, EU:C:2008:476, præmis 110 og 120).

85 Domstolen har imidlertid gentagne gange udtalt, at WTO-aftalerne efter deres art og opbygning principielt ikke udgør regler, på grundlag af hvilke lovligheden af EU-institutionernes retsakter kan prøves (jf. i denne retning domme Portugal mod Rådet, C-149/96, EU:C:1999:574, præmis 47, og Kommissionen mod Rusal Armenal, C-21/14 P, EU:C:2015:494, præmis 38).

86 Domstolen har således udtalt, at den omstændighed, at det skulle anerkendes, at det umiddelbart påhviler EU's retsinstanser at sikre EU-rettens overensstemmelse med WTO-aftalerne, ville være ensbetydende med, at EU's lovgivende eller udøvende myndigheder mister den handlefrihed, som de tilsvarende myndigheder hos EU's handelspartnere nyder godt af. Det er således ubestridt, at nogle af de kontraherende parter, blandt hvilke optræder EU's vigtigste handelspartnere, på grundlag af WTO-aftalernes genstand og formål har draget den slutning, at disse aftaler ikke udgør regler, hvis lovlighed efter deres nationale retssystemer kontrolleres af de nationale domstole. En sådan mangel på gensidighed ville, såfremt den blev anerkendt, kunne føre til en uligevægt i anvendelsen af WTO-aftalerne (domme Portugal mod Rådet, C-149/96, EU:C:1999:574, præmis 43-46, og Kommissionen mod Rusal Armenal, C-21/14 P, EU:C:2015:494, præmis 39).

87 Domstolen har dog i to situationer undtagelsesvist anerkendt, at det i givet fald tilkommer Unionens retsinstanser at prøve lovligheden af en EU-retsakt og de retsakter, der er vedtaget med henblik på dens anvendelse, i forhold til WTO-aftalerne. Det drejer sig for det første om det tilfælde, hvor Unionen har villet gennemføre en inden for rammerne af disse aftaler påtaget særlig forpligtelse, og for det andet om det tilfælde, hvor den omhandlede EU-retsakt udtrykkeligt henviser til præcise bestemmelser i disse aftaler (jf. i denne retning dom Kommissionen mod Rusal Armenal, C-21/14 P, EU:C:2015:494, præmis 40 og 41 og den deri nævnte retspraksis).

88 Det skal følgelig afgøres, hvorledes det forholder sig i den foreliggende sag.

89 Det skal i denne forbindelse først fastslås, at hverken artikel 9, stk. 5, andet afsnit, i forordning nr. 384/96, som den forelæggende rets spørgsmål i sag C-34/14 vedrører, eller i øvrigt nogen anden artikel i denne forordning henviser til nogen præcis bestemmelse i disse aftaler.

90 Selv om det er korrekt, at femte betragtning til forordning nr. 384/96 angiver, at ordlyden af WTO's antidumpingaftale »i videst muligt omfang« bør overføres til EU-retten, bør dette udtryk dernæst forstås således, at om end EU-lovgiver ved vedtagelsen af forordning nr. 384/96 ønskede at tage hensyn til denne aftales regler, tilkendegav denne imidlertid ikke en vilje til at overføre hver enkelt af disse regler til denne forordning (dom Kommissionen mod Rusal Armenal, C-21/14 P, EU:C:2015:494, præmis 52).

91 Navnlig har Domstolen allerede påpeget, at artikel 2, stk. 7, i forordning nr. 384/96 udgør et udtryk for EU-lovgivers vilje til at vedtage en fremgangsmåde, som er særegen for Unionens retsorden, ved at indføre en særordning, der opstiller detaljerede regler hvad angår beregningen af den normale værdi i forhold til indførsler fra lande uden markedsøkonomi (jf. i denne retning dom Kommissionen mod Rusal Armenal, C-21/14 P, EU:C:2015:494, præmis 47-50 og 53). Bestemmelserne i artikel 9, stk. 5, andet afsnit, i forordning nr. 384/96 henviser imidlertid til denne forordnings artikel 2, stk. 7, og er en integrerende del af den ordning, som denne indfører.

92 Det må følgelig konkluderes, at WTO's antidumpingaftale ikke kan påberåbes med henblik på at anfægte lovligheden af den endelige forordning.

93 Det skal for det tredje afgøres, om denne konklusion kan ændres af de to rapporter fra DSB, som den nævnte forelæggende ret har henvist til. Den første af disse vedrører sagen »De Europæiske Fællesskaber – De endelige antidumpingforanstaltninger vedrørende visse skruer, bolte, møtrikker og lignende varer af jern eller stål med oprindelse i Folkerepublikken Kina (WT/DS397/R)«, således som angivet i nærværende doms præmis 20. Den anden af disse rapporter, som på visse punkter gentager hovedindholdet i den første rapport, vedrører sagen »Den Europæiske Union – Antidumpingforanstaltninger vedrørende visse typer af fodtøj fra Kina (WT/DS405/R)« og tager bl.a. stilling til de omtvistede forordningers forenelighed med WTO-aftalerne.

94 Det fremgår i denne forbindelse af retspraksis, at Unionens retsinstanser – henset til arten og opbygningen af det tvistbilæggelsessystem, der er indført ved WTO-aftalerne, og til den vigtige rolle, som dette system tillægger forhandlingen mellem de kontraherende parter – under alle omstændigheder ikke kan efterprøve lovligheden eller gyldigheden af EU-retsakter i forhold til WTO-reglerne, så længe den rimelige frist, der er fastsat for Unionen til at efterkomme de afgørelser og anbefalinger fra DSB, hvori det konstateres, at de nævnte regler er blevet overtrådt, ikke er udløbet, idet denne frist ellers ville blive frataget sin virkning (jf. i denne retning domme Biret International mod Rådet, C-93/02 P, EU:C:2003:517, præmis 62, og X og X BV, C-319/10 og C-320/10, EU:C:2011:720, præmis 41).

95 Ydermere indebærer det blotte udløb af denne frist ikke, at Unionen har udtømt de muligheder, som er beskrevet i det nævnte tvistbilæggelsessystem, for at finde en løsning på dennes tvist med andre parter. På denne baggrund vil det kunne medføre en svækkelse af Unionens forhandlingsposition i dens stræben efter en løsning på tvisten, som både er i overensstemmelse med WTO-reglerne og er acceptabel for begge parter i tvisten, såfremt Unionens retsinstanser alene fordi denne frist er udløbet bliver pålagt at udøve kontrol med lovligheden eller gyldigheden af de pågældende EU-foranstaltninger i forhold til WTO-reglerne og de afgørelser og anbefalinger fra DSB, hvori det konstateres, at WTO-reglerne er blevet overtrådt (jf. i denne retning domme Van Parys, C-377/02, EU:C:2005:121, præmis 51 og 54, FIAMM m.fl. mod Rådet og Kommissionen, C-120/06 P og C-121/06 P, EU:C:2008:476, præmis 117 og 125-130, og X og X BV, C-319/10 og C-320/10, EU:C:2011:720, præmis 36 og 37).

96 Følgelig kan en privatperson, selv efter udløbet af den ovennævnte frist, ikke påberåbe sig sådanne afgørelser og anbefalinger fra DSB med henblik på at opnå en efterprøvelse af lovligheden eller gyldigheden af EU-institutionernes handling, i det mindste ikke uden for de tilfælde, hvor Unionen som følge af disse afgørelser og anbefalinger har haft til hensigt at påtage sig en særlig forpligtelse (jf.

i denne retning domme Van Parys, C-377/02, EU:C:2005:121, præmis 40 og 41, Ikea Wholesale, C-351/04, EU:C:2007:547, præmis 30-35, og X og X BV, C-319/10 og C-320/10, EU:C:2011:720, præmis 37).

97 I det foreliggende tilfælde besluttede DSB på den ene side med rapporten om sagen »Den Europæiske Union – Antidumpingforanstaltninger vedrørende visse typer af fodtøj fra Kina (WT/DS405/R)« ganske vist, at en del af bestemmelserne i artikel 9, stk. 5, i forordning nr. 384/96 var uforenelige med visse af WTO-reglerne, både »som sådanne« og »således som anvendt« i de omtvistede forordninger. DSB begrænsede sig dog til at anbefale Unionen at bringe forordning nr. 1225/2009, som i mellemtiden havde ophævet og afløst forordning nr. 384/96, i overensstemmelse med de nævnte regler. Dette tvistbilæggelsesorgan formulerede således ikke nogen særlig anbefaling vedrørende de omtvistede forordninger.

98 På den anden side foreligger der ikke nogen oplysninger, der gør det muligt at lægge til grund, at EU-lovgiver har haft til hensigt at påtage sig en særlig forpligtelse hvad angår de omtvistede forordninger som følge af denne rapport eller rapporten fra DSB om sagen »De Europæiske Fællesskaber – De endelige antidumpingforanstaltninger vedrørende visse skruer, bolte, møtrikker og lignende varer af jern eller stål med oprindelse i Folkerepublikken Kina (WT/DS397/R)«, hvormed det allerede blev konkluderet, at artikel 9, stk. 5, i forordning nr. 384/96 af samme grund var uforenelig med WTO-reglerne, og anbefalet, at denne bestemmelse blev bragt i overensstemmelse med disse regler.

99 Samtidig med at EU-lovgiver i femte og sjette betragtning til forordning nr. 765/2012 udtrykte sin »hensigt [om] at gennemføre« disse afgørelser og henstillinger fra DSB »således, at WTO-forpligtelserne overholdes«, bestemte denne således, at den i dette øjemed foretagne ændring i forordning nr. 1225/2009 alene skulle finde anvendelse på de undersøgelser, der blev indledt i henhold til bestemmelserne i denne sidstnævnte forordning og efter ikrafttrædelsen af forordning nr. 765/2012, således som det fremgår af denne forordnings artikel 2. EU-lovgiver bestemte således ikke, at en sådan ændring skulle finde anvendelse på en undersøgelse, der blev indledt før ikrafttrædelsen af forordning nr. 765/2012 og på grundlag af forordning nr. 384/96, såsom den undersøgelse, der ligger til grund for vedtagelsen af de omtvistede forordninger.

100 Det følger af samtlige ovenstående betragtninger, at hverken WTO's antidumpingaftale eller de i nærværende doms præmis 93 omtalte to rapporter kan påberåbes inden for rammerne af de foreliggende sager, og at gyldigheden af den endelige forordning følgelig ikke kan undersøges under hensyntagen til disse.

Gyldigheden af den endelige forordning i forhold til artikel 2, stk. 7, litra b), i forordning nr. 384/96

101 Med det første spørgsmål i sag C-659/13 samt – i det væsentlige – med det første spørgsmål og det andet spørgsmål, litra a), i sag C-34/14 ønsker de forelæggende retter oplyst, hvorvidt den endelige forordning er ugyldig, for så vidt som den, ifølge disse retter, er i strid med artikel 2, stk. 7, litra b), i forordning nr. 384/96, eftersom Rådet og Kommissionen ikke traf afgørelse om de anmodninger om opnåelse af status som selskab, der opererer på markedsøkonomiske vilkår, som blev indgivet af de eksporterende kinesiske og vietnamesiske producenter, der ikke indgik i den stikprøve, som blev udtaget i henhold til denne forordnings artikel 17.

102 I den foreliggende sag fører undersøgelsen af den endelige forordning til at konstatere tre forhold. For det første anmodede visse eksporterende kinesiske og vietnamesiske producenter – der var omfattet af den undersøgelse, ved hvis udløb denne forordning blev vedtaget – om på grundlag af artikel 2, stk. 7, litra b), i forordning nr. 384/96 at blive indrømmet status som selskab, der opererer på markedsøkonomiske vilkår. For det andet besluttede Kommissionen, på grundlag af den nævnte forordnings artikel 17, at gøre brug af muligheden for at udtage stikprøver i forbindelse med

undersøgelsen, henset til det høje antal erhvervsdrivende, der var tale om. Under hensyntagen til denne brug af stikprøveteknikken og det høje antal til Kommissionen indgivne anmodninger om opnåelse af status som selskab, der opererer på markedsøkonomiske vilkår, besluttede Kommissionen – hvis holdning på dette punkt blev bekræftet af Rådet – for det tredje at træffe afgørelse om anmodningerne fra de eksporterende kinesiske og vietnamesiske producenter, der indgik i dennes stikprøve, og ikke om anmodningerne fra de eksporterende producenter, der ikke indgik i denne stikprøve.

103 Det er på baggrund af disse forhold og under hensyntagen til den relevante retspraksis, at det skal vurderes, hvorvidt den procedure, der førte til vedtagelsen af de omtvistede forordninger, er i overensstemmelse med artikel 2, stk. 7, litra b), i forordning nr. 384/96.

104 Det skal i denne forbindelse først bemærkes, at artikel 17, stk. 1, i forordning nr. 384/96 bestemmer, at i tilfælde, hvor antallet af erhvervsdrivende, der er berørt af en antidumpingundersøgelse, er stort, kan denne undersøgelse begrænses til at omfatte et rimeligt antal parter ved anvendelse af statistisk gyldige stikprøver. I henhold til denne forordnings artikel 17, stk. 2, påhviler den endelige udvælgelse af de parter, der skal indgå i sådanne stikprøver, Kommissionen. I henhold til forordningens artikel 17, stk. 3, skal der alligevel beregnes en individuel dumpingmargen for eksportører eller producenter, der ikke indgår i stikprøven, og som anmoder herom, medmindre deres antal er så stort, at en individuel undersøgelse vil være urimeligt byrdefuld og hindre en rettidig afslutning af undersøgelsen.

105 Dernæst fastslår artikel 2, stk. 1, i forordning nr. 384/96 en grundregel, hvorefter fastsættelsen af en vares normale værdi – der udgør et væsentligt forhold, som skal gøre det muligt at fastlægge, om der foreligger en dumping – normalt fastsættes på grundlag af de priser, der er betalt eller skal betales i normal handel af uafhængige kunder i eksportlandet (jf. i denne retning dom GLS, C-338/10, EU:C:2012:158, præmis 19).

106 I tilfælde af indførsel fra lande uden markedsøkonomi bestemmer artikel 2, stk. 7, litra a), i forordning nr. 384/96 dog, at den normale værdi, som en undtagelse fra den i nærværende doms foregående præmis nævnte grundregel, i princippet fastsættes på grundlag af prisen eller den beregnede værdi i et tredjeland med markedsøkonomi. Denne bestemmelse tilsigter at undgå, at der tages hensyn til priser og omkostninger i lande uden markedsøkonomi, hvor priser og omkostninger sædvanligvis ikke fremstår som et normalt resultat af markedskræfternes spil (domme GLS, C-338/10, EU:C:2012:158, præmis 20, og Rådet mod Zhejiang Xinan Chemical Industrial Group, C-337/09 P, EU:C:2012:471, præmis 66).

107 I tilfælde af indførsel fra bl.a. Kina, Vietnam og lande uden markedsøkonomi, som er medlemmer af WTO på datoen for indledningen af en antidumpingundersøgelse, bestemmer artikel 2, stk. 7, litra b), i forordning nr. 384/96 i øvrigt, at den normale værdi fastsættes i overensstemmelse med denne forordnings artikel 2, stk. 1-6, hvis det på grundlag af velbegrundede krav herom fra en eller flere producenter, der har hjemsted i disse lande og er omfattet af undersøgelsen, er påvist, at de markedsøkonomiske principper er fremherskende for denne producent eller disse producenter.

108 Som det fremgår af de forskellige forordninger, som artikel 2, stk. 7, litra b), i forordning nr. 384/96 udspringer af, tilsigter denne bestemmelse at gøre det muligt for de producenter, som er underlagt markedsøkonomiske vilkår og er opstået i de pågældende lande, at blive omfattet af en status svarende til deres individuelle situation snarere end til den samlede situation for det land, hvori de har hjemsted (jf. i denne retning domme Rådet mod Zhejiang Xinan Chemical Industrial Group, C-337/09 P, EU:C:2012:471, præmis 67-69, og Kommissionen mod Rusal Armenal, C-21/14 P, EU:C:2015:494, præmis 49).

109 Domstolen har i denne forbindelse udtalt, at når Rådet og Kommissionen modtager anmodninger indgivet i henhold til artikel 2, stk. 7, litra b) og c), i forordning nr. 384/96, tilkommer det disse at vurdere, om de beviser, som de pågældende producenter har fremlagt, er tilstrækkelige til at godtgøre, at de fastsatte kriterier er opfyldt (jf. i denne retning dom Rådet mod Zhejiang Xinan Chemical Industrial Group, C-337/09 P, EU:C:2012:471, præmis 70 og 107).

110 Desuden er Rådet og Kommissionen forpligtet til at træffe afgørelse om en anmodning om opnåelse af status som selskab, der opererer på markedsøkonomiske vilkår, som indgives af en producent med hjemsted i et land uden markedsøkonomi, der er medlem af WTO på datoen for indledningen af en antidumpingundersøgelse, herunder når disse gør brug af den stikprøveteknik, der er fastsat i artikel 17 i forordning nr. 384/96 (jf. i denne retning domme Brosmann Footwear (HK) m.fl. mod Rådet, C-249/10 P, EU:C:2012:53, præmis 32 og 36-38, og Zhejiang Aokang Shoes mod Rådet, C-247/10 P, EU:C:2012:710, præmis 24, 29, 30 og 32).

111 Endelig har Domstolen vurderet, at en tilsidesættelse af denne forpligtelse medfører, at den forordning, hvormed Rådet ved undersøgelsens udløb har indført en antidumpingtold, er ulovlig, for så vidt som der herved indføres en endelig antidumpingtold og foretages en endelig opkrævning af den midlertidige antidumpingtold på varer fra de pågældende producenter (jf. i denne retning domme Brosmann Footwear (HK) m.fl. mod Rådet, C-249/10 P, EU:C:2012:53, præmis 43, og Zhejiang Aokang Shoes mod Rådet, C-247/10 P, EU:C:2012:710, præmis 37).

112 Det følger heraf, at den omstændighed, at Rådet og Kommissionen ikke traf afgørelse om de anmodninger om opnåelse af status som selskab, der opererer på markedsøkonomiske vilkår, som blev indgivet af de eksporterende kinesiske og vietnamesiske producenter, der ikke indgik i den stikprøve, som blev udtaget i henhold til artikel 17 i forordning nr. 384/96, udgør en tilsidesættelse af denne forordnings artikel 2, stk. 7, litra b). Følgelig må den endelige forordning erklæres ugyldig, for så vidt som dette er tilfældet.

Gyldigheden af den endelige forordning i forhold til artikel 9, stk. 5, i forordning nr. 384/96

113 Med sit første spørgsmål i sag C-659/13 ønsker den forelæggende ret ligeledes oplyst, hvorvidt den endelige forordning er ugyldig, for så vidt som den, ifølge denne ret, er i strid med artikel 9, stk. 5, i forordning nr. 384/96, eftersom Rådet og Kommissionen ikke traf afgørelse om de anmodninger om individuel behandling, som blev indgivet af de eksporterende kinesiske og vietnamesiske producenter, der ikke indgik i den stikprøve, som blev udtaget i henhold til denne forordnings artikel 17.

114 Undersøgelsen af den endelige forordning fører til at konstatere, at selv om visse eksporterende kinesiske og vietnamesiske producenter – der var omfattet af den undersøgelse, ved hvis udløb denne forordning blev vedtaget – på grundlag af artikel 9, stk. 5, i forordning nr. 384/96 anmodede om at blive indrømmet individuel behandling, besluttede Kommissionen, hvis holdning på dette punkt blev bekræftet af Rådet, på tilsvarende vis og med den samme begrundelse som for anmodningerne om opnåelse af status som selskab, der opererer på markedsøkonomiske vilkår, alene at træffe afgørelse om anmodningerne om individuel behandling fra de eksporterende producenter, der indgik i den stikprøve, som blev udtaget i henhold til den nævnte forordnings artikel 17.

115 Det skal under disse omstændigheder undersøges, om Rådet og Kommissionen herved tilsidesatte artikel 9, stk. 5, i forordning nr. 384/96.

116 Undersøgelsen af denne bestemmelse leder til flere konstateringer.

117 Det følger for det første af selve ordlyden af denne bestemmelse, at den af Rådet eller Kommissionen indførte antidumpingtold i hvert enkelt tilfælde skal fastsættes til en passende sats og uden forskelsbehandling pålægges hver enkelt leverandør for al indførsel af den vare, hvis indførsel er genstand for dumping og forvolder skade.

118 Det fremgår dernæst af den nævnte bestemmelse, at Rådet og Kommissionen, når de vedtager en forordning om indførelse af antidumpingtold, som udgangspunkt er forpligtede til i denne forordning at anføre antidumpingtolden for hver enkelt heraf omfattet leverandør, medmindre denne individuelle behandling ikke er praktisk mulig.

119 Artikel 9, stk. 5, første afsnit, i forordning nr. 384/96 fraviger imidlertid dette princip i det tilfælde, der er omhandlet i denne forordnings artikel 2, stk. 7, litra a), hvor Rådet eller Kommissionen vedtager en forordning om indførelse af antidumpingtold på indførsel fra en særlig kilde, nemlig lande uden markedsøkonomi. I dette tilfælde har EU-lovgiver således fastsat anderledes bestemmelse »i almindelighed«, hvorefter det er både nødvendigt og tilstrækkeligt, at den af Rådet eller Kommissionen vedtagne forordning anfører den antidumpingtold, der er pålagt det pågældende leverandørland.

120 Artikel 9, stk. 5, andet afsnit, i forordning nr. 384/96 fastsætter dog, at der skal anføres en individuel antidumpingtold for de leverandører, der har hjemsted i et land uden markedsøkonomi, såfremt de desuden indtager en stilling som eksportør, når de på grundlag af behørigt dokumenterede påstande kan påvise, at de opfylder de kriterier, der berettiger til denne individuelle behandling. Denne individuelle antidumpingtold finder i så fald anvendelse på disse i stedet for den for landet fastsatte antidumpingtold, der ville have været gældende for disse i mangel af en sådan påstand.

121 Det skal i denne forbindelse bemærkes, at selv om den franskprogede version af denne bestemmelse kan læses således, at Rådet og Kommissionen alene har en ret til at anvende en individuel told, når de i nævnte bestemmelse fastsatte betingelser er opfyldt, fremgår det af andre sprogversioner af den samme bestemmelse – og navnlig af den tysksprogede, den engelsksprogede, den dansksprogede og den italiensksprogede version af denne – at disse institutioner er forpligtede til at anvende en individuel told i en sådan situation.

122 Det følger imidlertid af fast retspraksis, at nødvendigheden af en ensartet anvendelse og dermed fortolkning af en EU-retsakt udelukker, at denne betragtes isoleret i en af sine sprogversioner, idet det tværtimod er påkrævet, at den fortolkes i overensstemmelse med såvel ophavsmandens virkelige vilje som det af ham forfulgte mål, navnlig i lyset af dens affattelse i alle versionerne (dom X, C-486/12, EU:C:2013:836, præmis 19 og den deri nævnte retspraksis).

123 Følgelig er Rådet og Kommissionen som udgangspunkt forpligtede til at behandle de anmodninger om individuel behandling, der fremsættes over for dem på grundlag af artikel 9, stk. 5, andet afsnit, i forordning nr. 384/96, og til at træffe afgørelse om disse anmodninger, ligesom de skal gøre det, hvor der er tale om anmodninger om opnåelse af status som selskab, der opererer på markedsøkonomiske vilkår, således som anført i nærværende doms præmis 110.

124 Når dette er sagt, giver disse forskellige oplysninger, der følger af ordlyden af artikel 9, stk. 5, i forordning nr. 384/96, ikke mulighed for at besvare spørgsmålet om, hvorvidt de nævnte institutioner ikke desto mindre kan fritages for en sådan forpligtelse, når de gør brug af stikprøveteknikken. Denne bestemmelse skal derfor fortolkes under hensyntagen ikke blot til ordlyden, men også til den sammenhæng, hvori bestemmelsen indgår, og de mål, der forfølges med den ordning, som den udgør en del af (jf. i denne retning dom VEMW m.fl., C 17/03, EU:C:2005:362, præmis 41 og den deri nævnte retspraksis). Der skal inden for disse rammer navnlig ske en undersøgelse af det forhold, der eksisterer mellem på den ene side den nævnte bestemmelse og på den anden side artikel 17 i forordning nr. 384/96, som foreskriver denne stikprøveteknik.

125 Det skal i denne forbindelse først fastslås, at artikel 9, stk. 5, i forordning nr. 384/96 ikke rummer nogen udtrykkelig henvisning til, at der inden for rammerne af denne bestemmelse skal ske anvendelse af denne forordnings artikel 17.

126 Affattelsen af denne artikel 9, stk. 5, adskiller sig imidlertid fra affattelsen af artikel 9, stk. 6, i forordning nr. 384/96, som rummer en sådan udtrykkelig henvisning.

127 Denne forskel på affattelsen af den omhandlede forordnings artikel 9, stk. 5, henholdsvis artikel 9, stk. 6, kan udgøre en faktor, der berettiger til at fortolke forordningens artikel 9, stk. 5, således, at artikel 17 i forordning nr. 384/96 – inden for rammerne af denne bestemmelse og i modsætning til forordningens artikel 9, stk. 6 – er uden relevans.

128 En sådan fortolkning understøttes af den sammenhæng, som artikel 9, stk. 5, i forordning nr. 384/96 indgår i, og navnlig af denne forordnings artikel 17, stk. 3, samt af de mål, der forfølges med den ordning, som disse bestemmelser udgør en del af.

129 Selv om artikel 17, stk. 3, i forordning nr. 384/96 bl.a. tilsigter at undgå, at beregningen af individuelle dumpingmargener skaber en uforholdsmæssig administrativ byrde for Rådet og Kommissionen, har denne bestemmelse således ikke til formål at lette eller fjerne den administrative byrde, der for disse institutioner er en følge af behandlingen af de anmodninger, som indgives i henhold til denne forordnings artikel 9, stk. 5, andet afsnit, idet denne behandling ikke som sådan indebærer en beregning af individuelle dumpingmargener for de pågældende eksporterende producenter.

130 Som angivet i syvende betragtning til forordning nr. 1972/2002 er den nævnte artikel 9, stk. 5, andet afsnit, i øvrigt blevet indføjet i forordning nr. 384/96 med det formål at fastsætte de klare og specifikke kriterier, der er angivet i dette andet afsnit, litra a)-e), og som en eksporterende producent med hjemsted i et land uden markedsøkonomi skal opfylde for at kunne anmode om at blive pålagt en individuel antidumpingtold, der beregnes ved en sammenligning mellem den normale værdi, som gælder for samtlige eksporterende producenter med hjemsted i det pågældende land, og vedkommendes »individuelle eksportpriser«.

131 Når en eksporterende producent med hjemsted i et land uden markedsøkonomi påberåber sig artikel 9, stk. 5, andet afsnit, i forordning nr. 384/96 med den begrundelse, at vedkommendes individuelle eksportpriser fastsættes tilstrækkeligt uafhængigt af staten, tilstræber denne følgelig at opnå en anerkendelse fra Rådet og Kommissionen af, at vedkommende i denne henseende befinder sig i en situation, der er grundlæggende forskellig fra situationen for de andre eksporterende producenter med hjemsted i dette land. På dette grundlag anmoder den pågældende om at blive behandlet på individuel vis, der hvor disse andre eksporterende producenter i praksis vil blive behandlet som en enkelt enhed.

132 Såfremt det skulle anerkendes, at Rådet og Kommissionen i forhold til en eksporterende producent, der befinder sig i den i nærværende doms foregående præmis anførte situation, kunne pålægge en antidumpingtold, der er fastsat for det pågældende land og beregnet ud fra den vejede gennemsnitlige dumpingmargen, som er fastlagt for de eksporterende producenter, der indgik i stikprøven, uden forinden at have truffet afgørelse om en sådan eksporterende producents anmodning, ville dette imidlertid være ensbetydende med at tillade disse institutioner at behandle denne eksporterende producent på samme måde som dem, der indgik i den nævnte stikprøve, på trods af at disse sidstnævnte på forhånd befinder sig en anderledes situation.

133 Desuden ville en sådan behandling ikke kunne begrundes med det forhold, at undersøgelsen involverer et stort antal parter, eftersom det – før der er sket en behandling af de anmodninger, der er indgivet i henhold til artikel 9, stk. 5, andet afsnit, i forordning nr. 384/96 – er umuligt at vide, om antallet af eksporterende producenter, der skal indrømmes en individuel told, er så stort, at det i henhold til, hvad der er hjemlet i denne forordnings artikel 17, stk. 3, giver grundlag for at udelukke beregningen

af individuelle dumpingmargener. Denne fortolkning af artikel 9, stk. 5, i forordning nr. 384/96 ville være i strid med ligebehandlingsprincippet, som enhver EU-retsakt skal fortolkes i overensstemmelse med (dom Chatzi, C-149/10, EU:C:2010:534, præmis 43).

134 Heraf følger, at den foreløbige konklusion, som Domstolen i nærværende doms præmis 127 nåede frem til, skal opretholdes i lyset af det mål, der forfølges med artikel 9, stk. 5, i forordning nr. 384/96.

135 Det følger heraf, at den omstændighed, at Rådet og Kommissionen ikke traf afgørelse om de anmodninger om individuel behandling, som blev indgivet af de eksporterende kinesiske og vietnamesiske producenter, der ikke indgik i den stikprøve, som blev udtaget i henhold til artikel 17 i forordning nr. 384/96, udgør en tilsidesættelse af denne forordnings artikel 9, stk. 5. Følgelig må den endelige forordning erklæres ugyldig, for så vidt som dette er tilfældet.

Gyldigheden af den endelige forordning i forhold til artikel 2, stk. 7, litra c), i forordning nr. 384/96

136 Med det tredje spørgsmål i sag C-659/13 samt – i det væsentlige – med det første spørgsmål og det andet spørgsmål, litra a), i sag C-34/14 ønsker de forelæggende retter først oplyst, hvorvidt den endelige forordning er ugyldig, for så vidt som den er i strid med artikel 2, stk. 7, litra c), i forordning nr. 384/96, eftersom Rådet og Kommissionen ikke inden for den i denne bestemmelse foreskrevne tremånedersfrist traf afgørelse om de anmodninger om opnåelse af status som selskab, der opererer på markedsøkonomiske vilkår, som blev indgivet af de eksporterende kinesiske og vietnamesiske producenter, der indgik i den stikprøve, som blev udtaget i henhold til denne forordnings artikel 17.

137 Undersøgelsen af den endelige forordning fører til at konstatere, at selv om Rådet og Kommissionen faktisk traf afgørelse om de anmodninger om opnåelse af status som selskab, der opererer på markedsøkonomiske vilkår, som var blevet indgivet til dem af de eksporterende kinesiske eller vietnamesiske producenter, der indgik i den nævnte stikprøve, gjorde de først dette efter udløbet af den frist, der er fastsat i artikel 2, stk. 7, litra c), i forordning nr. 384/96.

138 Det skal under disse omstændigheder afgøres, hvorvidt den manglende iagttagelse af denne frist bevirker, at den endelige forordning er ugyldig.

139 Det følger i denne forbindelse af selve ordlyden af artikel 2, stk. 7, litra c), i forordning nr. 384/96, at spørgsmålet om, hvorvidt en producent, der har anmodet om at blive indrømmet status som selskab, der opererer på markedsøkonomiske vilkår, opfylder de kriterier, der betinger tildelingen af denne status, skal afgøres inden for tre måneder efter indledningen af undersøgelsen (jf. i denne retning domme Brosmann Footwear (HK) m.fl. mod Rådet, C-249/10 P, EU:C:2012:53, præmis 39, og Zhejiang Aokang Shoes mod Rådet, C-247/10 P, EU:C:2012:710, præmis 31).

140 Det følger imidlertid af Domstolens praksis, at den manglende overholdelse af den i denne artikel indførte frist udelukkende kan medføre en annullation af den forordning, der er vedtaget ved procedurens afslutning, såfremt der består en mulighed for, at den omhandlede procedure som følge af denne uregelmæssighed kunne have ført til et andet resultat. Det gælder desuden, at selv om det ikke kan pålægges den person, der påberåber sig en sådan uregelmæssighed, at godtgøre, at den pågældende forordning uden uregelmæssigheden ville have haft et for denne persons interesser mere fordelagtigt indhold, skal vedkommende dog konkret påvise, at en sådan mulighed ikke helt kan udelukkes (jf. i denne retning domme Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware mod Rådet, C-141/08 P, EU:C:2009:598, præmis 81, 94 og 114, og Ningbo Yonghong Fasteners mod Rådet, C-601/12 P, EU:C:2014:115, præmis 34, 40 og 42).

141 Det følger af denne retspraksis – som kan overføres til undersøgelsen af en sådan forordnings gyldighed – at denne forordning som udgangspunkt heller ikke kan erklæres ugyldig i det omfang, den indfører antidumpingtold på importen af visse produkter, alene med henvisning til, at Rådet og

Kommissionen ikke inden for den frist, der er foreskrevet i artikel 2, stk. 7, litra c), i forordning nr. 384/96, har truffet afgørelse om de anmodninger om opnåelse af status som selskab, der opererer på markedsøkonomiske vilkår, som er blevet indgivet til dem. Den importør, der påberåber sig denne uregelmæssighed, skal ydermere konkret påvise, at det ikke helt kan udelukkes, at den forordning, der blev vedtaget ved procedurens afslutning, uden uregelmæssigheden ville have haft et for denne importørs interesser mere fordelagtigt indhold.

142 I den foreliggende sag fremgår det imidlertid ikke af sagsakterne, at de importører, der har påberåbt sig den manglende overholdelse af den i denne bestemmelse fastsatte frist, konkret og hver for deres del har påvist, at det ikke helt kan udelukkes, at den endelige forordning uden denne uregelmæssighed ville have haft et for disse importørers interesser mere fordelagtigt indhold.

143 Det følger heraf, at det forhold, at Rådet og Kommissionen ikke inden for den tremånedersfrist, der er foreskrevet i artikel 2, stk. 7, litra c), i forordning nr. 384/96, traf afgørelse om de anmodninger om opnåelse af status som selskab, der opererer på markedsøkonomiske vilkår, som blev indgivet af de eksporterende kinesiske og vietnamesiske producenter, der indgik i den stikprøve, som blev udtaget i henhold til samme forordnings artikel 17, ikke påvirker gyldigheden af den endelige forordning.

144 Hvad angår det andet spørgsmål i sag C-659/13, hvormed den forelæggende ret nærmere bestemt ønsker oplyst, hvorvidt den endelige forordning er ugyldig, for så vidt som den er i strid med artikel 2, stk. 7, litra c), i forordning nr. 384/96, eftersom Rådet og Kommissionen ikke inden for den i denne bestemmelse foreskrevne tremånedersfrist traf afgørelse om de anmodninger om opnåelse af status som selskab, der opererer på markedsøkonomiske vilkår, som blev indgivet af de eksporterende kinesiske og vietnamesiske producenter, der ikke indgik i den stikprøve, som blev udtaget i henhold til samme forordnings artikel 17, skal det dernæst bemærkes, at den i nærværende doms foregående præmis anførte fortolkning gælder, uanset om de pågældende eksporterende producenter indgik eller ikke indgik i den nævnte stikprøve.

Gyldigheden af den endelige forordning i forhold til artikel 9, stk. 6, i forordning nr. 384/96

145 Med det første spørgsmål og det andet spørgsmål, litra a), i sag C-34/14 ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, hvorvidt den endelige forordning er ugyldig, for så vidt som den dumpingmargen, der er blevet pålagt de eksporterende kinesiske og vietnamesiske producenter, som ikke indgik i stikprøven, er blevet fastsat i strid med artikel 9, stk. 6, i forordning nr. 384/96.

146 Det fremgår nærmere bestemt af begrundelsen for forelæggelsesafgørelsen, at den forelæggende ret for det første ønsker oplyst, hvorvidt Rådet og Kommissionen var berettigede til at beregne en vejet gennemsnitlig dumpingmargen for de eksporterende kinesiske og vietnamesiske producenter, der indgik i denne stikprøve, men ikke var blevet indrømmet status som selskab, der opererer på markedsøkonomiske vilkår, for derefter på dette grundlag at fastsætte den told, der skulle indføres på produkterne fra de erhvervsdrivende, der ikke indgik i den nævnte stikprøve. Den stiller for det andet det spørgsmål, om der ved denne beregning skete en korrekt hensyntagen til den individuelle dumpingmargen for den eneste eksporterende producent, der indgik i stikprøven og havde opnået status som selskab, der opererer på markedsøkonomiske vilkår, nemlig Golden Step.

147 Det skal i denne forbindelse bemærkes, at artikel 9, stk. 6, i forordning nr. 384/96 bestemmer, at når Kommissionen har begrænset sin undersøgelse i overensstemmelse med denne forordnings artikel 17, må antidumpingtold, der pålægges indførslen fra eksportører eller producenter, som har givet sig til kende i henhold til denne artikel 17, men som ikke er omfattet af undersøgelsen, ikke overstige den vejede gennemsnitlige dumpingmargen, der er fastsat for parterne i stikprøven. Denne bestemmelse foreskriver også, at der for indførsel fra eksportører eller producenter, der indrømmes individuel behandling som omhandlet i den nævnte artikel 17, anvendes individuelle toldsatser.

148 Artikel 17, stk. 3, i forordning nr. 384/96, som denne forordnings artikel 9, stk. 6, henviser til, foreskriver i øvrigt – som påpeget i nærværende doms præmis 104 – en beregning af en individuel dumpingmargen for eksportører eller producenter, der ikke indgår i stikprøven, og som anmoder herom, medmindre deres antal er så stort, at dette vil hindre en korrekt afvikling af undersøgelsen.

149 I den foreliggende sag blotlægger undersøgelsen af den endelige forordning flere forhold. For det første angav Kommissionen over for de eksporterende kinesiske og vietnamesiske producenter, der ikke indgik i dennes stikprøve, at undersøgelsen var af et sådant omfang, at det ikke var realistisk at indrømme disse en individuel behandling. Dernæst blev den antidumpingtold, som blev pålagt disse erhvervsdrivendes produkter, fastsat ud fra den vejede gennemsnitlige dumpingmargen, der var fastsat for de eksporterende producenter, som indgik i stikprøven. Endelig blev denne margen – der oprindeligt var blevet beregnet på et tidspunkt, hvor Golden Step endnu ikke havde opnået status som selskab, der opererer på markedsøkonomiske vilkår – senere justeret for at tage højde for tildelingen af denne status.

150 Det følger heraf, at der ikke foreligger nogen omstændigheder omkring den endelige forordning, der giver grundlag for at fastslå, at den dumpingmargen, der er blevet pålagt de eksporterende kinesiske og vietnamesiske producenter, som ikke indgik i stikprøven, er blevet fastsat i strid med artikel 9, stk. 6, i forordning nr. 384/96.

Gyldigheden af den endelige forordning i forhold til artikel 3, stk. 1, 5 og 6, artikel 4, stk. 1, artikel 5, stk. 4, og artikel 17 i forordning nr. 384/96

151 Med det fjerde spørgsmål i sag C-659/13 ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, hvorvidt den endelige forordning er ugyldig, eftersom det antal EU-producenter, som har samarbejdet i forbindelse med undersøgelsen, er for lavt til at have givet Kommissionen grundlag for at foretage en korrekt vurdering af den skade, som EU-erhvervsgrenen har lidt, og følgelig af årsagssammenhængen mellem den pågældende import og den skade, som EU-erhvervsgrenen har lidt, hvilket er i strid med artikel 3, stk. 1, 5 og 6, artikel 4, stk. 1, artikel 5, stk. 4, og artikel 17 i forordning nr. 384/96.

152 Det skal i denne forbindelse først fastslås, at artikel 5 i forordning nr. 384/96 – således som artiklens overskrift angiver – begrænser sig til at regulere indledningen af den antidumpingundersøgelsesprocedure, som blev indført ved denne forordning. Forordningens artikel 5, stk. 4, bestemmer i denne henseende bl.a., at en klage for at kunne anses for at være indgivet af en EU-erhvervsgren kumulativt skal opfylde to betingelser vedrørende omfanget af den tilslutning, som den er genstand for. Dels skal denne tilslutning gives af de EU-producenter, hvis samlede produktion udgør mere end 50% af den samlede produktion fra den del af den pågældende EU-erhvervsgren, som enten giver udtryk for tilslutning til eller modstand imod klagen. Dels skal den nævnte tilslutning gives af EU-producenter, der tegner sig for mindst 25% af den samlede produktion fra den pågældende EU-erhvervsgren (dom Philips Lighting Poland og Philips Lighting mod Rådet, C-511/13 P, EU:C:2015:553, præmis 49).

153 Derimod fastsætter forordning nr. 384/96 ikke nogen bestemmelse om de foranstaltninger, der skal træffes i løbet af undersøgelsen i tilfælde af en formindsket tilslutning fra producenterne til klagen, således at Rådet og Kommissionen skal kunne fortsætte denne undersøgelse, herunder i det tilfælde, hvor graden af tilslutning til denne klage måtte være faldet, og selv om en sådan formindskelse måtte indebære, at denne tilslutning svarer til et produktionsniveau, der er lavere end en af de to tærskler, der er fastsat i denne forordnings artikel 5, stk. 4 (jf. i denne retning dom Philips Lighting Poland og Philips Lighting mod Rådet, C-511/13 P, EU:C:2015:553, præmis 51-54).

154 Det forhold, at undersøgelsen – i relation til hvilken det er ubestridt, at omstændighederne omkring indledningen opfyldte forskrifterne i artikel 5, stk. 4, i forordning nr. 384/96 – fortsatte uden nødvendigvis på et senere stadium stadig at have tilslutning fra EU-producenter, der tegnede sig for

mindst 25% af den samlede produktion fra den pågældende EU-erhvervsgren, giver derfor ikke i sig selv grundlag for i den foreliggende sag at fastslå, at den endelige forordning er i strid med den nævnte artikel.

155 Det fremgår dernæst af artikel 3, stk. 1, 5 og 6, i forordning nr. 384/96 vedrørende »[k]onstatering af skade«, at Rådet og Kommissionen under hensyntagen til alle de relevante oplysninger i sagen skal dokumentere, at den import, der er omfattet af undersøgelsen, forvolder en væsentlig skade for en »[EU-]erhvervsgren«. Dette begreb er selv defineret i denne forordnings artikel 4, stk. 1, som »samtlige [EU-]producenter af samme vare eller de af dem, hvis samlede produktion af de pågældende varer udgør en betydelig del, som defineret i artikel 5, stk. 4, af den samlede [EU-]produktion af sådanne varer« (jf. i denne retning dom Philips Lighting Poland og Philips Lighting mod Rådet, C-511/13 P, EU:C:2015:553, præmis 69 og 70).

156 I medfør af den nævnte forordnings artikel 17, stk. 1 og 2, er Kommissionen imidlertid i sager af betydeligt omfang beføjet til at begrænse undersøgelsen til at omfatte et rimeligt antal parter, forudsat at den navnlig anvender en statistisk gyldig stikprøve baseret på oplysninger, der foreligger på det tidspunkt, hvor den udtager denne stikprøve.

157 I den foreliggende sag giver det forhold alene, at Kommissionen valgte at begrænse den undersøgelse, der førte til den endelige forordning, til den af denne udtagne stikprøve, ikke i sig selv – og i mangel af oplysninger, som er egnede til at rejse tvivl om repræsentativiteten af denne stikprøve – grundlag for at fastslå, at den endelige forordning ikke opfylder de krav, der er fastsat i artikel 3, artikel 4, stk. 1, og artikel 17 i forordning nr. 384/96.

158 Det følger heraf, at der ikke foreligger nogen omstændigheder omkring den endelige forordning, der giver grundlag for at fastslå, at det antal EU-producenter, som har samarbejdet i forbindelse med undersøgelsen, er for lavt til at have givet Kommissionen grundlag for at foretage en korrekt vurdering af den skade, som EU-erhvervsgrenen har lidt, og følgelig af årsagssammenhængen mellem den pågældende import og den skade, som EU-erhvervsgrenen har lidt, hvilket ville have været i strid med artikel 3, stk. 1, 5 og 6, artikel 4, stk. 1, artikel 5, stk. 4, og artikel 17 i forordning nr. 384/96.

Gyldigheden af den endelige forordning i forhold til artikel 3, stk. 2, i forordning nr. 384/96 og artikel 296 TEUF

159 Med det femte spørgsmål i sag C-659/13 ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, hvorvidt den endelige forordning er ugyldig, for så vidt som den er i strid med artikel 3, stk. 2, i forordning nr. 384/96 og artikel 296 TEUF, eftersom visse beviser, som er indeholdt i undersøgelsens sagsakter, viser, at skaden blev bedømt under anvendelse af materielt urigtige oplysninger, og at grundene til, at der ikke blev taget hensyn til disse beviser, ikke er angivet i den endelige forordning.

160 Artikel 3, stk. 2, i forordning nr. 384/96 bestemmer i denne forbindelse, at en konstatering af, om der foreligger en skade, som kan være overgået EU-erhvervsgrenen, baseres på positivt bevismateriale og indebærer en objektiv undersøgelse af omfanget af dumpingimporten og dennes indvirkning på prisen på samme vare på EU-markedet og af denne indførsels følgevirkninger for den pågældende EU-erhvervsgren.

161 Det fremgår i denne forbindelse af retspraksis, at de vide skønsbeføjelser, som Rådet og Kommissionen råder over på området for den fælles handelspolitik og ganske særligt med hensyn til handelsmæssige beskyttelsesforanstaltninger, ikke fritager disse for forpligtelsen til at tage behørigt hensyn til de beviser, som de har fået forelagt af parterne i undersøgelsen (jf. i denne retning domme GLS, C-338/10, EU:C:2012:158, præmis 30 og 32, og Rådet mod Zhejiang Xinan Chemical Industrial Group, C-337/09 P, EU:C:2012:471, præmis 107).

162 Domstolsprøvelsen af udøvelsen af sådanne beføjelser skal dog – både i forbindelse med et sagsanlæg på grundlag af artikel 263 TEUF og i forbindelse med en anmodning om præjudiciel afgørelse angående en gyldighedsvurdering indgivet i henhold til artikel 267 TEUF – begrænses til en kontrol af, om procedureforskrifterne er overholdt, om de faktiske omstændigheder, på grundlag af hvilke det anfægtede valg er foretaget, er materielt rigtige, om der foreligger en åbenbar fejl ved vurderingen af de nævnte faktiske omstændigheder, eller om der er begået magtfordrejning (jf. i denne retning dom Valimar, C-374/12, EU:C:2014:2231, præmis 51 og den deri nævnte retspraksis).

163 I den foreliggende sag fremgår det af de argumenter, som forelæggelsesafgørelsen henviser til, at Clark har påberåbt sig to dokumenter, ifølge hvilke visse af de EU-producenter, der har været omfattet af undersøgelsen, skulle have været involveret i svigagtig praksis, der kunne rejse tvivl om pålideligheden af de oplysninger, som Kommissionen har indhentet om forskellige økonomiske data vedrørende EU-erhvervsgrenens beskæftigelse, investeringer, omsætning eller salg.

164 Det er i denne forbindelse rigtigt, at der, som den forelæggende ret har fremhævet, ikke henvises til disse dokumenter i den endelige forordning.

165 Som generaladvokaten har bemærket i punkt 104 i forslaget til afgørelse, giver disse to dokumenter, som i hovedtrækkene begrænser sig til at omtale påstande, der er fremkommet i pressen og vedrører et afgrænset antal EU-producenter, dog – henset til alle de andre omstændigheder, som Rådet i 144.-201. betragtning til den endelige forordning støttede sig på for at konkludere, at der forelå en skade for EU-erhvervsgrenen – ikke grundlag for at fastslå, at denne konklusion er behæftet med et åbenbart urigtigt skøn, eller at det var nødvendigt, at Rådet i denne forordning specifikt redegjorde for grundene til, at det ikke fandt sådanne dokumenter overbevisende.

166 Det følger heraf, at det ikke kan lægges til grund, at den endelige forordning er i strid med artikel 3, stk. 2, i forordning nr. 384/96 og artikel 296 TEUF med den begrundelse, at visse beviser, som er indeholdt i undersøgelsens sagsakter, viser, at skaden blev bedømt under anvendelse af materielt urigtige oplysninger, og at grundene til, at der ikke blev taget hensyn til disse beviser, ikke er angivet i den endelige forordning.

Gyldigheden af den endelige forordning i forhold til artikel 3, stk. 7, i forordning nr. 384/96

167 Med det sjette spørgsmål i sag C-659/13 ønsker den forelæggende ret oplyst, hvorvidt den endelige forordning er ugyldig, for så vidt som den er i strid med artikel 3, stk. 7, i forordning nr. 384/96 med den begrundelse, at Rådet og Kommissionen ikke korrekt har opstillet en sondring mellem virkningerne af dumpingimporten og de andre for EU-erhvervsgrenen skadevoldende faktorer.

168 Artikel 3, stk. 7, i forordning nr. 384/96 bestemmer i denne forbindelse bl.a., at der også foretages en undersøgelse af andre kendte faktorer end dumpingimporten, som samtidig skader den pågældende EU-erhvervsgren, for at sikre, at skade, der forvoldes af sådanne andre faktorer, ikke tilskrives dumpingimporten.

169 Rådet og Kommissionen er i denne forbindelse forpligtede til at undersøge spørgsmålet om, hvorvidt den skade, de ønsker at gøre gældende, rent faktisk skyldes import, der er genstand for dumping, og til at se bort fra enhver skade, der skyldes andre faktorer, herunder især den skade, der eventuelt må tilskrives EU-producenternes egen adfærd. Det tilkommer i den henseende disse institutioner at efterprøve, om virkningerne af disse andre faktorer medførte, at der ikke var nogen årsagssammenhæng mellem dumpingen i forbindelse med dels den omhandlede import, dels den skade, EU-erhvervsgrenen har lidt. Det påhviler dem endvidere at sikre, at den skade, der tilskrives disse andre faktorer, ikke anvendes ved konstateringen af skaden. Hvis Rådet og Kommissionen imidlertid konstaterer, at den skade, som dumpingimporten forvoldte – selv i tilfælde, hvor der ses bort fra sådanne faktorer – var væsentlig, foreligger der følgelig en årsagssammenhæng mellem denne

import og den skade, som EU-erhvervsgrenen har lidt (jf. i denne retning domme Transnational Company »Kazchrome« og ENRC Marketing mod Rådet, C-10/12 P, EU:C:2013:865, præmis 23-25, og TMK Europe, C-143/14, EU:C:2015:236, præmis 35-37).

170 Det påhviler i øvrigt de personer, der gør gældende, at en antidumpingforordning er ugyldig, at fremlægge argumenter og beviser, der er egnede til at påvise, at andre faktorer end dem med tilknytning til importen kunne have været af en sådan betydning, at der rejses tvivl om årsagsforbindelsen mellem skaden for den pågældende EU-erhvervsgren og dumpingimporten (domme Transnational Company »Kazchrome« og ENRC Marketing mod Rådet, C-10/12 P, EU:C:2013:865, præmis 28, og TMK Europe, C-143/14, EU:C:2015:236, præmis 42).

171 I den foreliggende sag vurderede Rådet og Kommissionen i 222.-240. betragtning til den endelige forordning virkningerne af de andre faktorer, der kunne medføre skade for EU-erhvervsgrenen. I den anledning vurderede disse institutioner navnlig EU-erhvervsgrenens eksportresultater, indvirkningen af importen fra tredjelande og indvirkningen af ophævelsen af kvoter på importen fra Kina, før de konkluderede, at disse faktorers indvirkning ikke rejste tvivl om den væsentlige skade, som dumpingimporten havde forvoldt den nævnte erhvervsgren.

172 Det fremgår imidlertid af forelæggelsesafgørelsen og af de argumenter, som Clark har henvist til, at dette selskab har begrænset sig til dels at foreslå en alternativ vurdering af disse forskellige faktorer, dels, uden nogen anden præcisering, at anfægte visse af de af Rådet og Kommissionen foretagne metodevalg. Clark har derimod ikke fremført noget argument, der giver grundlag for at fastslå, at den endelige forordning er behæftet med et åbenbart urigtigt skøn.

173 Det følger heraf, at det ikke kan lægges til grund, at den endelige forordning er i strid med artikel 3, stk. 7, i forordning nr. 384/96 med den begrundelse, at Rådet og Kommissionen ikke korrekt sondrede mellem virkningerne af dumpingimporten og de andre for EU-erhvervsgrenen skadevoldende faktorer.

174 Det følger af samtlige ovenstående betragtninger, at det første til det sjette spørgsmål i sag C-659/13 samt det første spørgsmål og det andet spørgsmål, litra a), i sag C-34/14 skal besvares således:

— Den endelige forordning er ugyldig, for så vidt som den er i strid med artikel 2, stk. 7, litra b), og artikel 9, stk. 5, i forordning nr. 384/96.

— Gennemgangen af disse spørgsmål har intet frembragt, der kan rejse tvivl om gyldigheden af den endelige forordning i forhold til artikel 296 TEUF eller i forhold til artikel 2, stk. 7, litra c), artikel 3, stk. 1, 2 og 5-7, artikel 4, stk. 1, artikel 5, stk. 4, artikel 9, stk. 6, eller artikel 17 i forordning nr. 384/96, betragtet isoleret for visse af disse artikler eller bestemmelser, og under ét for andre.

Det første spørgsmål og det andet spørgsmål, litra a), i sag C-34/14, for så vidt som de ligeledes vedrører forordningen om forlængelse

175 Som angivet i nærværende doms præmis 78 og 79, er den forelæggende ret i sag C-34/14 – i forbindelse med sit første spørgsmål og sit andet spørgsmål, litra a) – ligeledes i tvivl om gyldigheden af forordningen om forlængelse ud fra de samme begrundelser som dem, der er anført med hensyn til den endelige forordning.

176 Det er i denne forbindelse tilstrækkeligt at fastslå, at forordningen om forlængelse ikke rummer nogen angivelse, der på retligt fyldestgørende vis godtgør, at Rådet og Kommissionen inden vedtagelsen af denne foretog en ny bedømmelse af holdningen hos de forskellige eksporterende kinesiske og vietnamesiske producenter, som var omfattet af den endelige forordning, med henblik på at afgøre, om de, der i begyndelsen af den oprindelige undersøgelse havde anmodet om at blive indrømmet status

som selskab, der opererer på markedsøkonomiske vilkår, i medfør af artikel 2, stk. 7, litra b), i forordning nr. 384/96, eller at blive indrømmet en individuel behandling på grundlag af denne forordnings artikel 9, stk. 5, kunne gøre krav på en sådan status eller på en sådan behandling i forbindelse med genoptagelsen af undersøgelsen.

177 Det følger heraf, at disse spørgsmål skal besvares med, at forordningen om forlængelse er ugyldig i samme omfang som den endelige forordning.

Spørgsmålene vedrørende fortolkningen af toldkodeksens artikel 236

Begrebet told, der er skyldig efter lovgivningen, som omhandlet i toldkodeksens artikel 236, stk. 1

178 Med det syvende spørgsmål i sag C-659/13 ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, hvorvidt medlemsstaternes retsinstanser i en situation som den i hovedsagerne foreliggende kan støtte sig på domme, hvori Unionens retsinstanser annullerede en forordning, der indførte antidumpingtold, for så vidt som denne vedrørte visse eksporterende producenter, der var omfattet af denne forordning, med henblik på at fastslå, at den told, der blev pålagt produkter fra andre eksporterende producenter, som er omfattet af den nævnte forordning og befinder sig i den samme situation som de eksporterende producenter, i forhold til hvilke en sådan forordning blev annulleret, ikke er skyldig efter lovgivningen som omhandlet i toldkodeksens artikel 236, stk. 1.

179 Det fremgår i denne forbindelse af artikel 263, stk. 4, TEUF, at enhver fysisk eller juridisk person på det grundlag, der er omhandlet i denne artikels stk. 1 og 2, kan indbringe klage med henblik på prøvelse af retsakter, der er rettet til vedkommende, eller som berører denne umiddelbart og individuelt. I øvrigt bestemmer artikel 264, stk. 1, TEUF, at Unionens retsinstanser erklærer den anfægtede retsakt for ugyldig, såfremt kagen findes berettiget.

180 Det skal i denne forbindelse først fremhæves, at når en person nedlægger påstand for Unionens retsinstanser om annullation af en retsakt, skal disse kun prøve de bestemmelser i retsakten, der vedrører den pågældende person. De bestemmelser, der vedrører andre personer, og som ikke er anfægtet, er ikke genstand for den tvist, som Unionens retsinstanser skal afgøre (domme Kommissionen mod AssiDomän Kraft Products m.fl., C-310/97 P, EU:C:1999:407, præmis 53, og Nachi Europe, C-239/99, EU:C:2001:101, præmis 25).

181 Dernæst kan den annullation, som Unionens retsinstanser – såfremt der er anledning dertil – afsiger dom om i forbindelse med et sådant søgsmål, ikke gå ud over sagsøgerens påstande (domme Kommissionen mod AssiDomän Kraft Products m.fl., C-310/97 P, EU:C:1999:407, præmis 52, og Nachi Europe, C-239/99, EU:C:2001:101, præmis 24).

182 Endelig gælder det, at om end den absolutte retskraft, som domme om annullation fra Unionens retsinstanser har, knytter sig til såvel dommenes konklusion som de præmisser, der udgør det nødvendige grundlag herfor, kan den ikke medføre en annullation af en retsakt, der ikke er indbragt for disse retsinstanser til prøvelse, selv om denne retsakt måtte være behæftet med samme ugyldighedsgrund (domme Kommissionen mod AssiDomän Kraft Products m.fl., C-310/97 P, EU:C:1999:407, præmis 54, og Nachi Europe, C-239/99, EU:C:2001:101, præmis 26).

183 I det tilfælde, hvor Unionens retsinstanser – i forbindelse med et annullationssøgsmål anlagt af en person, der er umiddelbart og individuelt berørt af en almengyldig retsakt, såsom en forordning, hvorved der er pålagt antidumpingtold – annullerer en sådan retsakt, for så vidt som den berører denne person, påvirker en sådan delvis annullation af disse grunde ikke lovligheden af de andre bestemmelser i denne retsakt, og navnlig ikke de bestemmelser, hvorved der er indført

antidumpingtold på andre produkter end dem, der er fremstillet, eksporteret eller importeret af den nævnte person (jf. i denne retning dom Nachi Europe, C-239/99, EU:C:2001:101, præmis 10, 24 og 27).

184 Når sådanne bestemmelser ikke inden for den i artikel 263 TEUF fastsatte frist er blevet anfægtet af de personer, der ville have haft kompetence til at påstå dem annulleret, er de derimod endelige i forhold til disse personer (dom Nachi Europe, C-239/99, EU:C:2001:101, præmis 29 og den deri nævnte retspraksis). Så længe disse bestemmelser ikke er blevet trukket tilbage eller erklæret ugyldige som følge af en præjudiciel forelæggelse eller en ulovlighedsindsigelse, er der i øvrigt en formodning for, at de er lovlige, hvilket indebærer, at de afføder fulde retsvirkninger i forhold til enhver anden person (jf. i denne retning dom CIVAD, C-533/10, EU:C:2012:347, præmis 39 og den deri nævnte retspraksis).

185 Under disse omstændigheder skal det syvende spørgsmål i sag C-659/13 besvares med, at medlemsstaternes retsinstanser ikke i en situation som den i hovedsagerne foreliggende kan støtte sig på domme, hvori Unionens retsinstanser annullerede en forordning, der indførte antidumpingtold, for så vidt som denne vedrørte visse eksporterende producenter, der var omfattet af denne forordning, med henblik på at fastslå, at den told, der blev pålagt produkter fra andre eksporterende producenter, som er omfattet af den nævnte forordning og befinder sig i den samme situation som de eksporterende producenter, i forhold til hvilke en sådan forordning blev annulleret, ikke er skyldig efter lovgivningen som omhandlet i toldkodeksens artikel 236, stk. 1. Eftersom en sådan forordning ikke er blevet trukket tilbage af den institution, der har vedtaget den, annulleret af Unionens retsinstanser eller kendt ugyldig af Domstolen, for så vidt som den pålægger produkterne fra disse andre eksporterende producenter told, forbliver den nævnte told skyldig efter lovgivningen som omhandlet i denne bestemmelse.

Hvorvidt der foreligger hændelige omstændigheder eller force majeure som omhandlet i toldkodeksens artikel 236, stk. 2

186 Med det andet spørgsmål, litra b), i sag C-34/14 ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, hvorvidt toldkodeksens artikel 236, stk. 2, skal fortolkes således, at den omstændighed, at en forordning, hvorved der er indført antidumpingtold, erklæres helt eller delvist ugyldig af EU's retsinstanser, udgør hændelige omstændigheder eller force majeure som omhandlet i denne bestemmelse.

187 Det følger for det første af selve ordlyden og opbygningen af toldkodeksens artikel 236, at selv om den antidumpingtold, der ikke var skyldig efter lovgivningen på tidspunktet for dens betaling, i princippet kan være genstand for tilbagebetaling fra toldmyndighederne i henhold til denne artikels stk. 1, kan en sådan tilbagebetaling dog kun finde sted, såfremt de betingelser, der er tilknyttet en sådan tilbagebetaling, herunder den, der er fastsat i denne artikels stk. 2, er opfyldt (domme Ikea Wholesale, C-351/04, EU:C:2007:547, præmis 67, Trubowest Handel og Makarov mod Rådet og Kommissionen, C-419/08 P, EU:C:2010:147, præmis 25, og CIVAD, C-533/10, EU:C:2012:347, præmis 20).

188 Heraf følger navnlig, at en erhvervsdrivende, som har betalt denne told, i princippet kun kan kræve tilbagebetaling heraf, hvis og så længe den treårsfrist, der i dette øjemed er fastsat i toldkodeksens artikel 236, stk. 2, første afsnit, ikke er udløbet (jf. i denne retning dom CIVAD, C-533/10, EU:C:2012:347, præmis 21).

189 Toldkodeksens artikel 236, stk. 2, andet afsnit, bestemmer imidlertid udtrykkeligt, at denne frist forlænges, hvis ansøgeren godtgør, at han har været forhindret i at overholde denne frist som følge af hændelige omstændigheder eller force majeure. Det følger heraf, at enhver person, der ønsker at blive meddelt en sådan forlængelse, i den anledning skal påvise, at der foreligger mindst ét af disse tilfælde.

190 Det fremgår dernæst af toldkodeksens artikel 236 – fortolket ud fra den sammenhæng, den indgår i – at der kun indrømmes godtgørelse af den af erhvervsdrivende betalte antidumpingtold under visse forudsætninger og i bestemte, særlige situationer, således at godtgørelsen udgør en undtagelse til den normale import- og eksportordning, der er fastsat i toldkodeksen, og at de bestemmelser, der regulerer godtgørelsen, følgelig skal fortolkes snævert (domme Nederlandene mod Kommissionen, C-156/00, EU:C:2003:149, præmis 91, og CIVAD, C-533/10, EU:C:2012:347, præmis 24).

191 Begreberne hændelige omstændigheder og force majeure – der er fastsat i toldkodeksens artikel 236, stk. 2, andet afsnit, og giver mulighed for at forlænge den frist på tre år, inden for hvilken en erhvervsdrivende kan kræve godtgørelse af antidumpingtold, regnet fra datoen for underretning af vedkommende om denne told – skal følgelig fortolkes snævert (jf. i denne retning dom CIVAD, C-533/10, EU:C:2012:347, præmis 25).

192 I forbindelse med denne lovgivning er begge disse to begreber bl.a. kendetegnet ved et objektivt element, der angår det forhold, at begreberne forudsætter, at der foreligger usædvanlige omstændigheder, som den person, der påberåber sig disse, ikke har indflydelse på (jf. i denne retning dom CIVAD, C-533/10, EU:C:2012:347, præmis 27 og 28 og den deri nævnte retspraksis).

193 Hverken det forhold, at Domstolen – i dommene Brosmann Footwear (HK) m.fl. mod Rådet (C-249/10 P, EU:C:2012:53) og Zhejiang Aokang Shoes mod Rådet (C-247/10 P, EU:C:2012:710) – delvist annullerede den ene af de to omtvistede forordninger, for så vidt som den vedrørte andre personer end Puma, eller det forhold, at den ene eller den anden af disse retsakter kan erklæres helt eller delvist ugyldig som svar på de spørgsmål, der er blevet forelagt Domstolen i forbindelse med de foreliggende sager, kan imidlertid anses for at udgøre en omstændighed, der er usædvanlig eller ligger uden for den erhvervsdrivendes indflydelse i den forstand, som kræves for at godtgøre, at der foreligger hændelige omstændigheder eller force majeure (jf. i denne retning dom CIVAD, C-533/10, EU:C:2012:347, præmis 30).

194 Under disse omstændigheder skal det andet spørgsmål, litra b), i sag C-34/14 besvares med, at toldkodeksens artikel 236, stk. 2, skal fortolkes således, at den omstændighed, at en forordning om indførelse af antidumpingtold erklæres helt eller delvist ugyldig af EU's retsinstanser, ikke udgør hændelige omstændigheder eller force majeure som omhandlet i denne bestemmelse.

Sagsomkostningerne

195 Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den forelæggende ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagens omkostninger. Bortset fra nævnte parters udgifter kan de udgifter, som er afholdt i forbindelse med afgivelse af indlæg for Domstolen, ikke erstattes.

På grundlag af disse præmisser kender Domstolen (Fjerde Afdeling) for ret:

1) **Rådets forordning (EF) nr. 1472/2006 af 5. oktober 2006 om indførelse af en endelig antidumpingtold og endelig opkrævning af den midlertidige told på importen af visse typer af fodtøj med overdel af læder med oprindelse i Folkerepublikken Kina og Vietnam er ugyldig, for så vidt som den er i strid med artikel 2, stk. 7, litra b), og artikel 9, stk. 5, i Rådets forordning (EF) nr. 384/96 af 22. december 1995 om beskyttelse mod dumpingimport fra lande, der ikke er medlemmer af Det Europæiske Fællesskab, som ændret ved Rådets forordning (EF) nr. 461/2004 af 8. marts 2004.**

Gennemgangen af de præjudicielle spørgsmål har intet frembragt, der kan rejse tvivl om gyldigheden af forordning nr. 1472/2006 i forhold til artikel 296 TEUF eller i forhold til artikel 2, stk. 7, litra c), artikel 3, stk. 1, 2 og 5-7, artikel 4, stk. 1, artikel 5, stk. 4, artikel 9, stk. 6, eller artikel 17 i forordning nr. 384/96, som ændret ved forordning nr. 461/2004, betragtet isoleret for visse af disse artikler eller bestemmelser, og under ét for andre.

2) **Rådets gennemførelsesforordning (EU) nr. 1294/2009 af 22. december 2009 om indførelse af en endelig antidumpingtold på importen af visse typer fodtøj med overdel af læder med oprindelse i Vietnam og i Folkerepublikken Kina som udvidet til også at omfatte import af visse typer fodtøj med overdel af læder afsendt fra Macao SAR, uanset om den er angivet med oprindelse i Macao SAR eller ej, som følge af en udløbsundersøgelse i henhold til artikel 11, stk. 2, i forordning nr. 384/96, er ugyldig i samme omfang som forordning nr. 1472/2006.**

3) **I en situation som den i hovedsagerne foreliggende kan medlemsstaternes retsinstanser ikke støtte sig på domme, hvori Den Europæiske Unions retsinstanser annullerede en forordning, der indførte antidumpingtold, for så vidt som denne vedrørte visse eksporterende producenter, der var omfattet af denne forordning, med henblik på at fastslå, at den told, der blev pålagt produkter fra andre eksporterende producenter, som er omfattet af den nævnte forordning og befinder sig i den samme situation som de eksporterende producenter, i forhold til hvilke en sådan forordning blev annulleret, ikke er skyldig efter lovgivningen som omhandlet i artikel 236, stk. 1, i Rådets forordning (EØF) nr. 2913/92 af 12. oktober 1992 om indførelse af en EF-toldkodeks. Eftersom en sådan forordning ikke er blevet trukket tilbage af den institution under Den Europæiske Union, der har vedtaget den, annulleret af Den Europæiske Unions retsinstanser eller kendt ugyldig af Den Europæiske Unions Domstol, for så vidt som den pålægger produkterne fra disse andre eksporterende producenter told, forbliver den nævnte told skyldig efter lovgivningen som omhandlet i denne bestemmelse.**

4) **Artikel 236, stk. 2, i forordning nr. 2913/92 skal fortolkes således, at den omstændighed, at en forordning om indførelse af antidumpingtold erklæres helt eller delvist ugyldig af Den Europæiske Unions retsinstanser, ikke udgør hændelige omstændigheder eller force majeure som omhandlet i denne bestemmelse.**

Underskrifter